

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 8

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 55

12 stycznia 2012

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

2012/22/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 12 grudnia 2011 r. dotycząca przystąpienia Unii Europejskiej do Protokołu z 2002 r. do Konwencji ateńskiej z 1974 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu z wyjątkiem jego artykułów 10 i 11 1

2012/23/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 12 grudnia 2011 r. dotycząca przystąpienia Unii Europejskiej do Protokołu z 2002 r. do Konwencji ateńskiej z 1974 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu, w odniesieniu do jego artykułów 10 i 11 13

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 13/2012 z dnia 6 stycznia 2012 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1292/2007 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz folii z politereftalanu etylenu (PET) pochodzącej z Indii 17
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 14/2012 z dnia 9 stycznia 2012 r. rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 511/2010 na przywóz niektórych rodzajów drutu molibdenowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej na przywóz niektórych rodzajów drutu molibdenowego wysyłanego z Malezji, bez względu na to, czy został zgłoszony jako pochodzący z Malezji, oraz kończące dochodzenie w odniesieniu do przywozu wysyłanego ze Szwajcarii 22

Cena: 3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 15/2012 z dnia 10 stycznia 2012 r. zmieniające po raz 162. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z siecią Al-Kaida	27
★ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 16/2012 z dnia 11 stycznia 2012 r. zmieniające załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów dotyczących żywności mrożonej pochodzenia zwierzęcego przeznaczonej do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾	29
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 17/2012 z dnia 11 stycznia 2012 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 32/2000 w odniesieniu do przedłużenia obowiązywania unijnych kontyngentów taryfowych na produkty z juty i włókna kokosowego	31
Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 18/2012 z dnia 11 stycznia 2012 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw	32
Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 19/2012 z dnia 11 stycznia 2012 r. ustalające współczynnik akceptacji dla wydawania pozwoleń na wywóz, odrzucające wnioski o pozwolenie na wywóz i zawieszające składanie wniosków o pozwolenie na wywóz pozakwotowego cukru	34
Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 20/2012 z dnia 11 stycznia 2012 r. ustalające współczynnik przydziału, jaki należy zastosować do wniosków o pozwolenie na przywóz, złożonych w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 6 stycznia 2012 r. w ramach kontyngentu taryfowego otwartego rozporządzeniem (WE) nr 2305/2003 dla jęczmienia	35

DECYZJE

2012/24/UE:

★ Decyzja Komisji z dnia 11 stycznia 2012 r. w sprawie zakończenia postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu octanu winylu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki oraz zwolnienia kwot zabezpieczonych z tytułu nałożenia ceł tymczasowych	36
---	----

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

DECYZJA RADY

z dnia 12 grudnia 2011 r.

dotycząca przystąpienia Unii Europejskiej do Protokołu z 2002 r. do Konwencji ateńskiej z 1974 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu z wyjątkiem jego artykułów 10 i 11

(2012/22/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności: jego art. 100 ust. 2 w związku z art. 218 ust. 6 lit. a) i art. 218 ust. 8 akapit pierwszy,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Protokół z 2002 r. do Konwencji ateńskiej z 1974 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu (zwany dalej „protokołem ateńskim”) stanowi istotną poprawę przepisów regulujących odpowiedzialność przewoźników i kwestie odszkodowania dla pasażerów przewożonych drogą morską. W szczególności ustanawia on odpowiedzialność przewoźnika na zasadzie ryzyka, przewiduje obowiązkowe ubezpieczenie z prawem do bezpośrednich roszczeń wobec ubezpieczyciela do wysokości określonych ograniczeń oraz zasady jurysdykcji i uznawania oraz wykonywania orzeczeń sądowych. Protokół ateński jest zatem zgodny z celem Unii w zakresie poprawy systemu prawnego dotyczącego odpowiedzialności przewoźników.
- (2) Protokół ateński zmienia Konwencję ateńską z 1974 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu (zwaną dalej „konwencją ateńską”) oraz stanowi w art. 15, że strony protokołu ateńskiego odczytują i interpretują te dwa dokumenty jako jednolity dokument.
- (3) Większość postanowień protokołu ateńskiego została włączona do prawa unijnego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 392/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie odpowiedzialności przewoźników pasażerskich na morskich drogach wodnych

z tytułu wypadków⁽¹⁾. Dlatego też Unia wykonywała kompetencje w sprawach regulowanych przez to rozporządzenie. Państwa członkowskie zachowują jednak kompetencje dotyczące szeregu postanowień protokołu ateńskiego, takich jak klauzula opt-out, zgodnie z którą mają one możliwość ustalenia ograniczeń odpowiedzialności wyższych niż te przewidziane protokołem ateńskim. Te kwestie pozostające w kompetencji państw członkowskich są w protokole ateńskim współzależne z kwestiami wchodzącymi w zakres wyłącznych kompetencji Unii. W związku z tym w kwestiach należących do ich kompetencji objętych protokołem ateńskim, państwa członkowskie powinny działać w sposób skoordynowany, uwzględniając obowiązek lojalnej współpracy.

- (4) Protokół ateński jest otwarty do ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia do niego przez państwa oraz przez regionalne organizacje integracji gospodarczej, powołane przez suwerenne państwa, które przekazały tym organizacjom kompetencje w pewnych sprawach regulowanych protokołem ateńskim.
- (5) Zgodnie z art. 17 ust. 2 lit. b) i art. 19 protokołu ateńskiego regionalne organizacje integracji gospodarczej mogą zawrzeć protokół ateński.
- (6) Komitet Prawny Międzynarodowej Organizacji Morskiej przyjął w październiku 2006 r. zastrzeżenie i wytyczne IMO dotyczące wdrożenia konwencji ateńskiej (zwane dalej „wytycznymi IMO”), by odnieść się do pewnych kwestii wchodzących w zakres konwencji ateńskiej, takich jak odszkodowania za szkody związane z aktami terrorystycznymi.
- (7) Rozporządzenie (WE) nr 392/2009 odtwarza w swoich załącznikach odpowiednie postanowienia skonsolidowanej wersji konwencji ateńskiej, zmienionej protokołem ateńskim i wytycznymi IMO.

⁽¹⁾ Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 24.

- (8) Na mocy art. 19 protokołu ateńskiego regionalna organizacja integracji gospodarczej musi podać w momencie podpisywania, ratyfikacji, przyjmowania, zatwierdzania lub przystępowania do protokołu zakres swoich kompetencji w odniesieniu do kwestii regulowanych protokołem ateńskim.
- (9) W związku z tym Unia powinna przystąpić do protokołu ateńskiego i dokonać zastrzeżenia, o którym mowa w wytycznych IMO. Dokonania takiego zastrzeżenia nie należy interpretować jako zmiany obecnego podziału kompetencji między Unią a państwami członkowskimi w odniesieniu do wydawania świadectw i kontroli przez władze państwowe.
- (10) Niektóre postanowienia protokołu ateńskiego dotyczą współpracy sądowej w sprawach cywilnych i dlatego wchodzi w zakres stosowania tytułu V trzeciej części TFUE. W odniesieniu do tych przepisów przyjmowana jest obecnie, równoległe z niniejszą decyzją, odrębna decyzja.
- (11) Państwa członkowskie, które mają ratyfikować protokół ateński lub do niego przystąpić, powinny – w miarę możliwości – uczynić to równocześnie. Dlatego też państwa członkowskie powinny wymieniać informacje na temat przebiegu procedur ratyfikacji lub przystępowania w celu przygotowania, tak dalece jak to możliwe, równoczesnego złożenia swoich dokumentów ratyfikacyjnych lub dokumentów przystąpienia. Ratyfikując protokół ateński lub do niego przystępując, państwa członkowskie powinny dokonać zastrzeżenia, o którym mowa w wytycznych IMO,

PRZYMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii Europejskiej przystąpienie Unii Europejskiej do Protokołu z 2002 r. do Konwencji ateńskiej z 1974 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu (zwanego dalej „protokołem ateńskim”) w odniesieniu do kwestii wchodzących w zakres wyłącznych kompetencji Unii, z wyjątkiem art. 10 i 11 protokołu ateńskiego.

Tekst protokołu ateńskiego, z wyjątkiem jego art. 10 i 11, zamieszczono w załączniku.

Artykuł 2

1. Niniejszym upoważnia się przewodniczącego Rady do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do złożenia dokumentu przystąpienia Unii do protokołu ateńskiego zgodnie z art. 17 ust. 2 lit. c), art. 17 ust. 3 i art. 19 protokołu.
2. W momencie składania dokumentu przystąpienia Unia składa następującą deklarację o kompetencji:

„1.art. 19 Protokołu ateńskiego z 2002 r. do Konwencji ateńskiej z 1974 r. w sprawie przewozu morzem pasa-

żerów i ich bagażu stanowi, że podpisać go mogą regionalne organizacje integracji gospodarczej tworzone przez suwerenne państwa, które przekazały tym organizacjom kompetencje w zakresie określonych kwestii będących przedmiotem niniejszego protokołu, pod warunkiem złożenia deklaracji, o której mowa w tym artykule. Unia podjęła decyzję o przystąpieniu do protokołu ateńskiego, w związku z czym składa niniejszą deklarację.

2. Do Unii Europejskiej należą obecnie: Królestwo Belgii, Republika Bułgarii, Republika Czeska, Królestwo Danii, Republika Federalna Niemiec, Republika Estońska, Irlandia, Republika Grecka, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Republika Włoska, Republika Cypryjska, Republika Łotewska, Republika Litewska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Republika Węgierska, Malta, Królestwo Niderlandów, Republika Austrii, Rzeczpospolita Polska, Republika Portugalska, Rumunia, Republika Słowenii, Republika Słowacka, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.
3. Niniejsze oświadczenie nie dotyczy tych terytoriów państw członkowskich Unii Europejskiej, do których nie ma zastosowania Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz pozostaje bez uszczerbku dla wszelkich aktów i stanowisk, które mogą zostać przyjęte na mocy protokołu przez zainteresowane państwa członkowskie w imieniu i w interesie tych terytoriów.
4. Państwa członkowskie Unii Europejskiej powierzyły Unii wyłączne kompetencje w odniesieniu do środków przyjętych na podstawie art. 100 TFUE. Takie środki zostały przyjęte w odniesieniu do art. 1 i 1a, art. 2 ust. 2, art. 3–16 oraz art. 18, 20 i 21 konwencji ateńskiej, zmienionej protokołem ateńskim oraz wytycznymi IMO, w drodze rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 392/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie odpowiedzialności przewoźników pasażerskich na morskich drogach wodnych z tytułu wypadków.
5. Wykonywanie kompetencji przekazanych Unii Europejskiej przez państwa członkowskie zgodnie z TFUE podlega, z natury rzeczy, ciągłym zmianom. W ramach TFUE właściwe organy mogą podejmować decyzje, które ustalają zakres kompetencji Unii Europejskiej. W związku z tym Unia Europejska zastrzega sobie prawo odpowiedniego zmieniania niniejszej deklaracji, przy czym nie będzie to stanowić warunku wykonywania posiadanych przez nią kompetencji w odniesieniu do spraw uregulowanych przez protokół ateński. Unia Europejska notyfikuje zmienioną deklarację Sekretarzowi Generalnemu Międzynarodowej Organizacji Morskiej”.

3. Osoba lub osoby wyznaczone na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu dokonują zastrzeżenia, o którym mowa w wytycznych IMO, w momencie składania dokumentu przystąpienia Unii do protokołu ateńskiego.

Artykuł 3

Unia składa dokument przystąpienia do protokołu ateńskiego do dnia 31 grudnia 2011 r.

Artykuł 4

1. Państwa członkowskie podejmują – w rozsądnym terminie, i, o ile to możliwe, do 31 grudnia 2011 r. – konieczne kroki w celu złożenia dokumentów ratyfikacji protokołu ateńskiego lub przystąpienia do niego.
2. Państwa członkowskie dokonują zastrzeżenia, o którym mowa w wytycznych IMO, w momencie składania swoich dokumentów ratyfikacji protokołu ateńskiego lub przystąpienia do niego.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 grudnia 2011 r.

W imieniu Rady

S. NOWAK

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

TŁUMACZENIE

PROTOKÓŁ Z 2002 r. DO KONWENCJI ATEŃSKIEJ Z 1974 r. W SPRAWIE PRZEWOZU MORZEM PASAŻERÓW I ICH BAGAŻU

PAŃSTWA STRONY NINIEJSZEGO PROTOKOŁU,

MAJĄC NA UWADZE, że wskazany jest przegląd Konwencji ateńskiej w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu, sporządzonej w Atenach w dniu 13 grudnia 1974 r., którego celem jest zapewnienie większego wymiaru odszkodowania, wprowadzenie odpowiedzialności na zasadzie ryzyka, ustanowienie uproszczonej procedury aktualizacji limitów odpowiedzialności oraz zapewnienie obowiązkowego ubezpieczenia na korzyść pasażerów,

PRZYPOMINAJĄC, że na mocy protokołu z 1976 r. do Konwencji jednostką obliczeniową stało się specjalne prawo ciągnięcia, zastępując franka w zlocie,

ZWAŻYWSZY, że protokół z 1990 r. do Konwencji, w którym przewidziano większy wymiar odszkodowania i uproszczoną procedurę aktualizacji limitów odpowiedzialności, nie wszedł w życie,

UZGODNIŁY, co następuje:

Artykuł 1

Do celów niniejszego Protokołu:

1. „Konwencja” oznacza tekst Konwencji ateńskiej w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu z 1974 r.
2. „Organizacja” oznacza Międzynarodową Organizację Morską (IMO).
3. „Sekretarz Generalny” oznacza Sekretarza Generalnego Organizacji.

Artykuł 2

Artykuł 1 ust. 1 Konwencji otrzymuje brzmienie:

- „1. a) „przewoźnik” oznacza osobę, która zawarła umowę przewozu lub w której imieniu została zawarta taka umowa, bez względu na to, czy przewóz jest faktycznie wykonywany przez tę osobę, czy przez wykonującego przewóz;
- b) „wykonujący przewóz” – oznacza osobę inną niż przewoźnik, będącą właścicielem, czarterującym lub armatorem statku, która faktycznie wykonuje całość lub część przewozu; oraz
- c) „przewoźnik, który faktycznie wykonuje całość lub część przewozu” oznacza wykonującego przewóz lub, jeśli to przewoźnik faktycznie wykonuje przewóz – przewoźnika.”.

Artykuł 3

1. Artykuł 1 ust. 10 Konwencji otrzymuje brzmienie:

„10 „Organizacja” oznacza Międzynarodową Organizację Morską (IMO).”.

2. Do art. 1 ust. 11 Konwencji dodaje się następujący tekst:

„11. „Sekretarz Generalny” oznacza Sekretarza Generalnego Organizacji.”.

Artykuł 4

Artykuł 3 Konwencji otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3**Odpowiedzialność przewoźnika**

1. Za straty poniesione w wyniku śmierci lub szkody na osobie pasażera spowodowane w wyniku incydentu żeglugowego, przewoźnik odpowiada w takim stopniu, w jakim straty te w odniesieniu do jednego pasażera w każdym osobnym przypadku nie przekraczają 250 000 jednostek obliczeniowych, chyba że przewoźnik udowodni, że incydent ten:

- a) nastąpił na skutek działań wojennych lub wrogich, wojny domowej, powstania albo na skutek zjawiska przyrodniczego w swej naturze wyjątkowego, nieuniknionego i niemożliwego do opanowania; lub
- b) był w całości wynikiem czynu lub zaniechania, jakiego dopuściła się strona trzecia z zamiarem spowodowania wypadku.

Przewoźnik ponosi również odpowiedzialność, jeżeli straty przekraczają powyższy limit, w takim zakresie, w jakim przekraczają one powyższy limit, chyba że przewoźnik udowodni, iż do incydentu, który był przyczyną strat, doszło nie z winy ani nie przez niedbalstwo przewoźnika.

2. Za straty poniesione w wyniku śmierci lub szkody na osobie pasażera, a nie powstałe na skutek incydentu żeglugowego, przewoźnik ponosi odpowiedzialność, jeżeli do incydentu, który był przyczyną strat, doszło z winy lub przez niedbalstwo przewoźnika. Ciężar udowodnienia winy lub niedbalstwa spoczywa na powodzie.

3. Za straty poniesione w wyniku utraty lub uszkodzenia bagażu kabinowego przewoźnik ponosi odpowiedzialność, jeżeli do incydentu, który był przyczyną strat, doszło z winy lub przez niedbalstwo przewoźnika. W przypadku utraty bagażu kabinowego w następstwie incydentu żeglugowego wina lub niedbalstwo przewoźnika są domniemane.

4. Przewoźnik ponosi odpowiedzialność za straty poniesione w wyniku utraty lub uszkodzenia bagażu innego niż kabinowy, chyba że udowodni, iż do incydentu, który był przyczyną strat, doszło nie z winy ani nie przez niedbalstwo przewoźnika.

5. Do celów niniejszego artykułu:

- a) „incydent żeglugowy” oznacza rozbicie, wywrócenie, zderzenie lub wejście na mieliznę statku, wybuch lub pożar na statku lub uszkodzenie statku;
- b) „wina lub niedbalstwo przewoźnika” obejmuje winę lub niedbalstwo załogi przewoźnika podczas wykonywania obowiązków służbowych;
- c) „uszkodzenie statku” oznacza jakiegokolwiek wadliwe działanie, awarię lub niezgodność z obowiązującymi przepisami bezpieczeństwa dotyczące jakiegokolwiek części statku lub jego wyposażenia, które wykorzystywane są do ucieczki, ewakuacji, umożliwienia pasażerom wejścia na statek i opuszczenia go; lub do zapewnienia napędu, sterowności, bezpieczeństwa żeglugi, do cumowania, kotwiczenia, przybijania do lub odbijania od nabrzeża lub kotwiczowiska lub do opanowywania szkód po zatopieniu; lub też do uruchomienia urządzeń służących do ratowania życia; oraz
- d) „strata” nie obejmuje odszkodowań o charakterze sankcji ani odszkodowań z nawiązką.

6. Odpowiedzialność przewoźnika na mocy niniejszego artykułu obejmuje wyłącznie straty poniesione w następstwie incydentów, które miały miejsce w trakcie przewozu. Ciężar udowodnienia, że do incydentu, który stał się przyczyną straty, doszło w trakcie przewozu, oraz określenie rozmiaru strat spoczywa na powodzie.

7. Żaden z zapisów niniejszej Konwencji nie ogranicza praw przewoźnika do roszczeń regresowych wobec strony trzeciej ani jego prawa do obrony przez utrzymywanie, że sam poszkodowany przyczynił się do powstania szkody, o czym mowa w art. 6 niniejszej Konwencji. Żaden z zapisów niniejszego artykułu nie ogranicza praw wynikających z ograniczenia odpowiedzialności określonego w art. 7 lub 8 niniejszej Konwencji.

8. Domniemanie winy lub niedbalstwa strony lub przeniesienie ciężaru dowodu na daną stronę nie wyklucza uwzględnienia dowodów świadczących na korzyść tej strony.”.

Artykuł 5

Dodany zostaje art. 4a Konwencji w brzmieniu:

„Artykuł 4a

Obowiązkowe ubezpieczenie

1. Gdy pasażerowie przewożeni są na pokładzie statku zarejestrowanego w Państwie Stronie, który posiada licencję na przewóz ponad dwunastu pasażerów, a niniejsza Konwencja ma zastosowanie, każdy przewoźnik, który

faktycznie wykonuje całość lub część przewozu, musi posiadać ubezpieczenie lub inne zabezpieczenie finansowe, takie jak gwarancja banku lub podobnej instytucji finansowej, pokrywające odpowiedzialność wynikającą z niniejszej Konwencji w przypadku śmierci lub szkody na osobie pasażerów. Limit ubezpieczenia obowiązkowego lub innego zabezpieczenia finansowego wynosi nie mniej niż 250 000 jednostek obliczeniowych na jednego pasażera w każdym odrębnym przypadku.

2. Gdy stosowny organ Państwa Strony stwierdzi, że wymogi określone w ust. 1 zostały spełnione, statkowi wydane zostaje świadectwo potwierdzające, że ubezpieczenie lub inne zabezpieczenie finansowe jest ważne zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji. W odniesieniu do statku zarejestrowanego w Państwie Stronie, świadectwo takie zostaje wydane lub potwierdzone przez stosowny organ państwa, w którym statek ten jest zarejestrowany; w przypadku statku nie zarejestrowanego w Państwie Stronie, może zostać wydane lub potwierdzone przez stosowny organ któregośkolwiek z Państw Stron. Świadectwo to ma formę zgodną ze wzorem zawartym w załączniku do niniejszej Konwencji i zawiera następujące informacje szczegółowe:

- a) nazwę statku, numer identyfikacyjny lub oznaczenie identyfikacyjne oraz nazwę portu macierzystego;
- b) nazwę i główną siedzibę przewoźnika, który faktycznie wykonuje całość lub część przewozu;
- c) numer identyfikacyjny statku nadany przez Międzynarodową Organizację Morską;
- d) rodzaj i okres ważności zabezpieczenia;
- e) nazwę i główną siedzibę ubezpieczyciela lub innej osoby wystawiającej zabezpieczenie finansowe oraz w stosownych przypadkach siedzibę, w której ubezpieczenie lub inne zabezpieczenie finansowe zostały ustanowione; oraz
- f) okres ważności świadectwa, który nie może przekraczać okresu ważności ubezpieczenia lub innego zabezpieczenia finansowego.

3. a) Państwo Strona może upoważnić uznawaną przez siebie instytucję lub organizację do wydania świadectwa. Taka instytucja lub organizacja każdorazowo informuje to państwo o wydaniu świadectwa. W każdym przypadku Państwo Strona w pełni ręczy za to, by wydane w ten sposób świadectwa były kompletne i ścisłe, oraz podejmuje się wprowadzić niezbędne procedury służące wypełnieniu tego obowiązku.

b) Państwo Strona powiadomi Sekretarza Generalnego o:

- (i) szczegółowym zakresie odpowiedzialności oraz warunkach, na jakich instytucji lub organizacji uznawanej przez to państwo nadane zostało upoważnienie do wydawania świadectw;

(ii) cofnięciu takiego upoważnienia; oraz

(iii) dniu, w którym takie upoważnienie lub jego cofnięcie staje się skuteczne.

Takie upoważnienie nabiera mocy dopiero z upływem 3 miesięcy od daty powiadomienia o powyższym Sekretarza Generalnego.

c) Instytucja lub organizacja upoważniona do wydawania świadectw stosownie do postanowień niniejszego ustępu, jest uprawniona co najmniej do cofania tych świadectw w przypadku, gdy warunki, na jakich zostały one wydane, nie są przestrzegane. W każdym przypadku instytucja lub organizacja powiadamia państwo, w imieniu którego wydała świadectwo, o jego cofnięciu.

4. Świadectwa sporządza się w urzędowym języku lub językach państwa wydającego. Jeżeli jest to język inny niż angielski, francuski lub hiszpański, w tekście zawarte zostaje tłumaczenie na jeden z tych języków, a w przypadku gdy dane państwo tak zadecyduje, tekst w języku urzędowym tego państwa może zostać pominięty.

5. Świadectwo jest przewożone na pokładzie statku, a jego odpis jest przekazywany organom, które prowadzą rejestr statków, lub jeżeli statek nie jest zarejestrowany w Państwie Stronie – organowi państwa wydającego lub potwierdzającego świadectwo.

6. Ubezpieczenie lub inne zabezpieczenie finansowe nie spełnia wymogów niniejszego artykułu, jeżeli może ono wygasnąć – z przyczyn innych niż upływanie terminu ważności ubezpieczenia lub zabezpieczenia określonego na świadectwie – przed upływem trzech miesięcy od dnia, w którym powiadomienie o jego wygaśnięciu przekazane zostało organom, o których mowa w ust. 5, chyba że w trakcie tego okresu świadectwo zostało zwrócone tym organom lub wydane zostało nowe świadectwo. Określone powyżej postanowienia mają na podobnych zasadach zastosowanie do każdej zmiany, na skutek której ubezpieczenie lub inne zabezpieczenie finansowe przestaje spełniać wymogi niniejszego artykułu.

7. Państwo, w którym zarejestrowany jest statek, określa warunki wydawania oraz ważność świadectwa, z zastrzeżeniem postanowień niniejszego artykułu.

8. Żadne postanowienie niniejszej Konwencji nie może być interpretowane w sposób uniemożliwiający Państwu Stronie opieranie się na informacjach o sytuacji finansowej podmiotu zapewniającego ubezpieczenie lub inne zabezpieczenie finansowe uzyskanych do celów niniejszej Konwencji od innych państw, od Organizacji lub od innych organizacji międzynarodowych. W takich przypadkach Państwo Strona opierające się na takich informacjach nadal ponosi odpowiedzialność jako państwo wydające świadectwo.

9. Świadectwa wydane lub poświadczane z upoważnienia Państwa Strony będą do celów niniejszej Konwencji uznawane przez inne Państwa Strony jako posiadające tę samą moc co świadectwa wydawane lub poświadczane przez nie, nawet gdy są one wydawane lub poświadczane w odniesieniu

do statków nie zarejestrowanych w Państwie Stronie. Państwo Strona może w dowolnym momencie zwrócić się do państwa wydającego lub poświadczającego świadectwo z prośbą o konsultacje, jeżeli uzna, że ubezpieczyciel lub gwarant określony z nazwy na świadectwie ubezpieczenia nie posiada środków finansowych na spełnienie obowiązków nałożonych przez niniejszą Konwencję.

10. Każde roszczenie o odszkodowanie objęte ubezpieczeniem lub innym zabezpieczeniem finansowym zgodnie z niniejszym artykułem może być zgłoszone bezpośrednio do ubezpieczyciela lub innej osoby zapewniającej zabezpieczenie finansowe. W takim przypadku kwota określona w ust. 1 stanowi limit ograniczający odpowiedzialność ubezpieczyciela lub innej osoby zapewniającej zabezpieczenie finansowe, nawet jeżeli przewoźnikowi lub wykonującemu przewóz nie przysługuje ograniczenie odpowiedzialności. Pozwany może oprócz tego powoływać się na okoliczności (inne niż upadłość lub likwidacja), na które przewoźnik określony w ust. 1 miałby prawo powoływać się zgodnie z niniejszą Konwencją. Ponadto pozwany może wysunąć argument, że szkoda powstała w wyniku umyślnego naruszenia przepisów przez ubezpieczonego, pozwany nie może jednak powoływać się na żaden inny argument, na który miałby prawo powołać się w postępowaniu wszczętym przeciwko niemu przez ubezpieczonego. W każdym przypadku pozwany ma prawo zażądać, by do postępowania włączony został przewoźnik oraz wykonujący przewóz.

11. Wszelkie kwoty gwarantowane ubezpieczeniem lub innym zabezpieczeniem finansowym utrzymywany zgodnie z ust. 1 służyć mają wyłącznie pokryciu roszczeń na mocy niniejszej Konwencji, a każda wypłata takich kwot zmniejsza wszelką odpowiedzialność wynikającą z niniejszej Konwencji o ich wysokość.

12. Państwo Strona w żadnym razie nie zezwala statkowi pływającemu pod jego banderą, do którego niniejszy artykuł ma zastosowanie, na działalność, jeżeli nie zostało wydane świadectwo zgodne z ust. 2 lub 15.

13. Z zastrzeżeniem postanowień niniejszego artykułu, każde Państwo Strona dopilnowuje w ramach przepisów krajowych, by ubezpieczenie lub inne zabezpieczenie finansowe w zakresie określonym w ust. 1 obowiązywało każdy statek posiadający licencję na przewóz ponad dwunastu pasażerów, niezależnie od miejsca jego rejestracji, wchodzący do lub wychodzący z portu na jego terytorium w takim zakresie, o ile niniejsza Konwencja ma zastosowanie.

14. Niezależnie od postanowień ust. 5, Państwo Strona może powiadomić Sekretarza Generalnego, że do celów ust. 13 świadectwo wymagane zgodnie z ust. 2 nie musi być przewożone na pokładzie lub okazywane przy wejściu do lub wyjściu z portu na jego terytorium, pod warunkiem że Państwo Strona wydające świadectwo powiadomiło Sekretarza Generalnego o prowadzeniu rejestru w formie elektronicznej, dostępnego dla wszystkich Państw Stron, który potwierdza istnienie świadectwa i pozwala Państwom Stronom wywiązywać się z zobowiązań określonych w ust. 13.

15. Jeżeli statek będący własnością Państwa Strony nie posiada ubezpieczenia lub innego zabezpieczenia finansowego, odpowiednie przepisy niniejszego artykułu nie mają zastosowania do takiego statku, niemniej statek taki przewozi świadectwo wydane przez stosowne organy państwa, w którym jest on zarejestrowany, stanowiące, że statek ten jest własnością tego państwa, a zakres odpowiedzialności mieści się w kwocie określonej w ust. 1. Świadectwo takie jest w możliwie największym stopniu zgodne ze wzorem określonym w ust. 2.”.

Artykuł 6

Artykuł 7 Konwencji otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Limit odpowiedzialności z tytułu śmierci lub szkody na osobie

1. Odpowiedzialność przewoźnika z tytułu śmierci lub szkody na osobie pasażera na mocy art. 3 nie może w żadnym razie przekraczać 400 000 jednostek obliczeniowych na pasażera w każdym odrębnym przypadku. Jeżeli zgodnie z prawem sądu, do którego wniesiono sprawę, odszkodowanie zostaje zasądzone w formie okresowych wypłat, równoważnik kwotowy tych wypłat nie może przekroczyć wspomnianego limitu.

2. Państwo Strona może w drodze szczegółowych przepisów prawa krajowego regulować limit odpowiedzialności określony w ust. 1, pod warunkiem że krajowy limit odpowiedzialności, jeżeli istnieje, nie jest niższy niż limit określony w ust. 1. Państwo Strona, które korzysta z możliwości wskazanej w niniejszym ustępie, informuje Sekretarza Generalnego o przyjętym limicie odpowiedzialności lub o jego braku.”.

Artykuł 7

Artykuł 8 Konwencji otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Limit odpowiedzialności z tytułu utraty lub uszkodzenia bagażu i pojazdów

1. Odpowiedzialność przewoźnika z tytułu utraty lub uszkodzenia bagażu kabinowego nie może w żadnym razie przekraczać 2 250 jednostek obliczeniowych na pasażera i na przewóz.

2. Odpowiedzialność przewoźnika z tytułu utraty lub uszkodzenia pojazdów łącznie z całym przewożonym w pojeździe lub na pojeździe bagażem, nie może w żadnym razie przekraczać 12 700 jednostek obliczeniowych na pojazd i na przewóz.

3. Odpowiedzialność przewoźnika z tytułu utraty lub uszkodzenia bagażu innego niż wymieniony w ust. 1 i 2 nie może w żadnym razie przekraczać 3 375 jednostek obliczeniowych na pasażera i na przewóz.

4. Przewoźnik i pasażer mogą uzgodnić, że odpowiedzialność przewoźnika podlega potrąceniu nieprzekraczającemu 330 jednostek obliczeniowych w przypadku uszkodzenia pojazdu i nieprzekraczającemu 149 jednostek obliczeniowych na pasażera w przypadku utraty lub uszkodzenia innego bagażu, przy czym kwoty te będą potrącane od utraty lub szkody.”.

Artykuł 8

Artykuł 9 Konwencji otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Jednostka obliczeniowa i przeliczanie

1. Jednostką obliczeniową wymienioną w niniejszej Konwencji jest specjalne prawo ciągnięcia określone przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy. Kwoty wymienione w art. 3 ust. 1, art. 4a ust. 1, art. 7 ust. 1 i art. 8 są przeliczane na walutę krajową państwa sądu, do którego wniesiono sprawę, na podstawie wartości tej waluty względem specjalnego prawa ciągnięcia w dniu wydania orzeczenia lub w dniu uzgodnionym przez strony. Wartość waluty krajowej Państwa Strony będącego członkiem Międzynarodowego Funduszu Walutowego, obliczana jest względem specjalnego prawa ciągnięcia zgodnie z metodą wyceny stosowaną przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy obowiązującą w danym dniu w jego operacjach i transakcjach. Wartość waluty krajowej Państwa Strony, które nie jest członkiem Międzynarodowego Funduszu Walutowego, obliczana jest względem specjalnego prawa ciągnięcia w sposób określony przez dane Państwo Stronę.

2. Jednakże państwo, które nie jest członkiem Międzynarodowego Funduszu Walutowego i którego prawo nie zezwala na stosowanie przepisów ust. 1, może w czasie ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia do niniejszej Konwencji lub w dowolnym terminie późniejszym zadeklarować, że jednostka obliczeniowa, o której mowa w ust. 1, jest równa 15 frankom w złocie. Frank w złocie, o którym mowa w niniejszym ustępie, odpowiada sześćdziesięciu pięciu i pół miligramom złota próby dziewięćset. Przeliczenie franka w złocie na walutę krajową odbywa się zgodnie z prawem danego państwa.

3. Obliczanie, o którym mowa w ostatnim zdaniu ust. 1, i przeliczanie, o którym mowa w ust. 2, zostają przeprowadzone w taki sposób, aby jak najdokładniej wyrażały wartość kwot wymienionych w art. 3 ust. 1, art. 4a ust. 1, art. 7 ust. 1 oraz art. 8, jaka wynikałaby z zastosowania pierwszych trzech zdań ust. 1. Państwa informują Sekretarza Generalnego, zależnie od przypadku, o sposobie obliczania zgodnie z ust. 1 lub o wyniku przeliczenia zgodnie z ust. 2 w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego, w momencie przyjmowania lub zatwierdzenia Konwencji lub w momencie przystępowania do niej, a także każdorazowo o dokonywanych zmianach.”.

Artykuł 9

Artykuł 16 ust. 3 Konwencji otrzymuje brzmienie:

„3. Prawo sądu, do którego wniesiono sprawę, decyduje o podstawie zawieszania i przerywania biegu przedawnienia, ale w żadnym razie sprawa podlegająca zakresowi niniejszej Konwencji nie może być wniesiona po upływie któregokolwiek z poniższych terminów:

- a) terminu pięciu lat od dnia opuszczenia statku przez pasażera lub od dnia, w którym pasażer powinien był opuścić statek, zależnie od tego, która z tych dat jest późniejsza; lub (jeśli upływa wcześniej niż termin określony w lit. a)
- b) terminu trzech lat od dnia, w którym powód dowiedział się lub z racjonalnego punktu widzenia powinien dowiedzieć się o szkodzie na osobie, o utracie lub szkodzie spowodowanej danym zdarzeniem.”.

Artykuł 10

[niezamieszczony]

Artykuł 11

[niezamieszczony]

Artykuł 12

Artykuł 18 Konwencji otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

Nieważność postanowień umownych

Żadne postanowienie umowne zawarte przed dojściem do incydentu, który spowodował śmierć pasażera lub szkodę na jego osobie albo utratę lub uszkodzenie jego bagażu, służące zwolnieniu jakiegokolwiek osoby z przewidzianej niniejszą Konwencją odpowiedzialności wobec pasażera lub nałożeniu niższego limitu odpowiedzialności niż limit określony w niniejszej Konwencji, z wyjątkiem art. 8 ust. 4, ani żadne postanowienie służące zdjęciu ciężaru dowodu z przewoźnika czy wykonującego przewóz lub skutkujące ograniczeniem opcji określonych w art. 17 ust. 1 lub 2 nie mają mocy prawnej, jednak nieważność takiego postanowienia nie pociąga za sobą nieważności umowy przewozu, która nadal podlega postanowieniom niniejszej Konwencji.”.

Artykuł 13

Artykuł 20 Konwencji otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

Szkody jądrowe

Niniejsza Konwencja nie przewiduje odpowiedzialności za szkody powstałe w wyniku wypadku jądrowego:

- a) jeżeli kierujący obiektem jądrowym ponosi odpowiedzialność za takie szkody na mocy Konwencji paryskiej o odpowiedzialności osób trzecich w dziedzinie energii jądrowej z dnia 29 lipca 1960 r. zmienionej protokołem dodatkowym z dnia 28 stycznia 1964 r. lub na mocy Konwencji wiedeńskiej o odpowiedzialności cywilnej za szkodę jądrową z dnia 21 maja 1963 r., lub na mocy jakiegokolwiek obowiązującej zmiany w nich lub jakiegokolwiek obowiązującego protokołu do nich; lub
- b) jeżeli operator obiektu jądrowego ponosi odpowiedzialność za taką szkodę na podstawie prawa krajowego regulującego zasady odpowiedzialności za takie szkody,

pod warunkiem że prawo to jest pod każdym względem tak samo korzystne dla osób, które mogą ponieść szkody, jak konwencja paryska lub wiedeńska lub jakkolwiek obowiązująca zmiana w nich lub jakkolwiek obowiązujący protokół do nich.”.

Artykuł 14

Wzór świadectwa

1. Wzór świadectwa zamieszczony w załączniku do niniejszego Protokołu zostanie włączony w postaci załącznika do Konwencji.

2. Dodany zostaje art. 1a Konwencji w brzmieniu:

„Artykuł 1a

Załącznik

Załącznik do niniejszej Konwencji stanowi jej integralną część.”.

Artykuł 15

Interpretacja i stosowanie

1. Konwencja oraz niniejszy Protokół są traktowane i interpretowane przez Strony niniejszego Protokołu jako jednolity dokument.

2. Konwencja zmieniona niniejszym Protokołem ma zastosowanie jedynie do roszczeń będących wynikiem incydentów, do których dojdzie po jego wejściu w życie w każdym państwie.

3. Artykuły 1–22 Konwencji zmienione niniejszym Protokołem wraz z artykułami 17–25 niniejszego Protokołu i załącznikiem do niego stają się Konwencją ateńską z 2002 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu i są określane tym tytułem.

Artykuł 16

Dodany zostaje art. 22a Konwencji w brzmieniu:

„Artykuł 22a

Klauzule końcowe Konwencji

Klauzulami końcowymi niniejszej Konwencji są artykuły 17–25 Protokołu z 2002 r. do Konwencji ateńskiej z 1974 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu. Odwołania do Państw Stron w niniejszej Konwencji będą oznaczać odwołania do Państw Stron tego Protokołu.”

KLAUZULE KOŃCOWE

Artykuł 17

Podpisanie, ratyfikacja, przyjęcie, zatwierdzenie i przystąpienie

1. Niniejszy Protokół pozostanie otwarty do podpisania w siedzibie Organizacji od dnia 1 maja 2003 r. do dnia 30 kwietnia 2004 r., a następnie pozostanie otwarty do przystąpienia.

2. Państwa mogą wyrażać swoją zgodę na związanie niniejszym Protokołem przez:

- a) podpisanie bez zastrzeżenia ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia; lub
- b) podpisanie z zastrzeżeniem ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia, po którym to podpisaniu nastąpi ratyfikacja, przyjęcie lub zatwierdzenie; lub
- c) przystąpienie.

3. Ratyfikacja, przyjęcie, zatwierdzenie lub przystąpienie zostanie dokonane przez złożenie dokumentu o tym skutku na ręce Sekretarza Generalnego.

4. Uznaje się, że każdy dokument ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia złożony po wejściu w życie nowelizacji do niniejszego Protokołu w odniesieniu do wszystkich istniejących Państw Stron, lub po zakończeniu wszelkich działań koniecznych, aby nowelizacja zaczęła obowiązywać w odniesieniu do tych Państw Stron, będzie miał zastosowanie do niniejszego Protokołu z jego zmianami.

5. Państwo nie może wyrazić zgody na związanie niniejszym Protokołem dopóki, jako Strona, nie wypowie:

- a) Konwencji ateńskiej w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu, sporządzonej w Atenach w dniu 13 grudnia 1974 r.;
- b) Protokołu do Konwencji ateńskiej w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu, sporządzonego w Londynie w dniu 19 listopada 1976 r.; oraz
- c) Protokołu z 1990 r. dotyczącego zmian w Konwencji ateńskiej w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu, sporządzonego w Londynie w dniu 29 marca 1990 r.,

ze skutkiem od chwili, gdy niniejszy Protokół wejdzie w życie w stosunku do tego państwa zgodnie z art. 20.

Artykuł 18

Państwa z więcej niż jednym systemem prawnym

1. Jeżeli w państwie funkcjonują dwie lub więcej jednostki terytorialne z różnymi systemami prawa stosowanego w kwestiach określonych niniejszym Protokołem, może ono w momencie podpisania, ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia złożyć deklarację, iż niniejszy Protokół obowiązywał będzie na terenie wszystkich jego jednostek terytorialnych lub tylko na terenie jednej lub kilku z nich, a także może modyfikować taką deklarację przez złożenie nowej deklaracji w dowolnym czasie.

2. Sekretarz Generalny zostaje powiadomiony o każdej takiej deklaracji, zaś deklaracja wyraźnie określa jednostki terytorialne, do których ma zastosowanie niniejszy Protokół.

3. Jeżeli chodzi o Państwo Stronę, które złożyło taką deklarację:

a) odniesienia do państwa, w którym statek został zarejestrowany, a w związku ze świadectwem obowiązkowego ubezpieczenia - do państwa wydającego lub poświadczającego takie świadectwo, interpretuje się jako odniesienia do jednostki terytorialnej, odpowiednio: w której zarejestrowany jest statek lub która wydaje lub potwierdza świadectwo;

b) odniesienia do wymogów prawa krajowego, krajowego limitu odpowiedzialności oraz do waluty krajowej interpretuje się odpowiednio jako odniesienia do wymogów prawa, limitu odpowiedzialności i do waluty danej jednostki terytorialnej; oraz

c) odniesienia do sądów oraz do orzeczeń, które muszą zostać uznane przez Państwa Strony, interpretuje się odpowiednio jako odniesienia do sądów oraz do orzeczeń, które muszą zostać uznane przez daną jednostkę terytorialną.

Artykuł 19

Regionalne organizacje integracji gospodarczej

1. Regionalna organizacja integracji gospodarczej tworzona przez suwerenne państwa, które przekazały jej kompetencje odnośnie do określonych kwestii będących przedmiotem niniejszego Protokołu, może go podpisać, ratyfikować, przyjąć, zatwierdzić lub może do niego przystąpić. Regionalna organizacja integracji gospodarczej, która jest Stroną niniejszego Protokołu, posiada te same prawa i obowiązki co Państwo Strona w zakresie, w jakim przekazano jej kompetencje odnośnie do kwestii będących przedmiotem niniejszego Protokołu.

2. Gdy regionalna organizacja integracji gospodarczej korzysta z prawa głosu w sprawach, w których przekazano jej kompetencje, liczba przynależnych jej głosów jest równa liczbie jej państw członkowskich, które są Stronami niniejszego Protokołu i które przekazały jej kompetencje w danej kwestii. Regionalna organizacja integracji gospodarczej nie korzysta z prawa głosu, jeżeli korzystają z niego jej państwa członkowskie i odwrotnie.

3. W przypadkach, gdy w niniejszym Protokole odgrywa znaczenie liczba Państw Stron, - np., ale nie wyłącznie, jego art. 20 i 23 - regionalna organizacja integracji gospodarczej nie jest liczona jako dodatkowe Państwo Strona obok jej państw członkowskich, które są Państwami Stronami.

4. W chwili podpisania, ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia Protokołu lub przystąpienia do niego regionalna organizacja integracji gospodarczej składa na ręce Sekretarza Generalnego deklarację określającą kwestie będące przedmiotem niniejszego Protokołu, odnośnie do których państwa członkowskie będące sygnatariuszami lub Stronami niniejszego Protokołu przekazały jej kompetencje, a także wszelkie ograniczenia zakresu takich kompetencji. Regionalna organizacja integracji gospodarczej natychmiast powiadamia Sekretarza Generalnego o wszelkich zmianach w zakresie podziału kompetencji - w tym o nowych przypadkach przekazania kompetencji określonych w deklaracji zgodnie z niniejszym ustępem. Każda taka deklaracja zostaje udostępniona przez Sekretarza Generalnego na mocy art. 24 niniejszego Protokołu.

5. Państwa Strony będące państwami członkowskimi regionalnej organizacji integracji gospodarczej, która jest Stroną niniejszego Protokołu, są uznawane za właściwe we wszelkich sprawach, które reguluje niniejszy Protokół, a odnośnie do których przekazanie kompetencji na tę organizację nie zostało wyraźnie zgłoszone w deklaracji lub powiadomieniu wymienionym w ust. 4.

Artykuł 20

Wejście w życie

1. Niniejszy Protokół wchodzi w życie z upływem dwunastu miesięcy od dnia, w którym 10 państw podpisze go bez zastrzeżenia ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia albo złoży dokumenty ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia na ręce Sekretarza Generalnego.

2. Wobec każdego państwa, które ratyfikuje, przyjmuje, zatwierdza niniejszy Protokół lub przystępuje do niego po spełnieniu warunków poprzedzających jego wejście w życie wymienionych w ust. 1, niniejszy Protokół wchodzi w życie z upływem trzech miesięcy od daty złożenia przez to państwo stosownego dokumentu, ale dopiero gdy niniejszy Protokół wejdzie w życie zgodnie z ust. 1.

Artykuł 21

Wypowiedzenie

1. Niniejszy Protokół może zostać wypowiedziany przez każde Państwo Stronę w każdej chwili od daty jego wejścia w życie wobec tego państwa.

2. Wypowiedzenie zostaje dokonane przez złożenie dokumentu o tym skutku na ręce Sekretarza Generalnego.

3. Wypowiedzenie nabiera mocy prawnej z upływem dwunastu miesięcy od jego złożenia na ręce Sekretarza Generalnego lub dłuższego okresu, który może zostać określony w dokumencie wypowiedzenia.

4. Pomiędzy Państwami Stronami niniejszego Protokołu wypowiedzenie przez którekolwiek z nich Konwencji zgodnie z jej art. 25 nie jest w żaden sposób interpretowane jako wypowiedzenie Konwencji zmienionej niniejszym Protokołem.

Artykuł 22

Rewizja i zmiany

1. Organizacja może zwołać konferencję w celu dokonania rewizji lub zmiany niniejszego Protokołu.

2. Organizacja zwołuje konferencję Państw Stron niniejszego Protokołu w celu jego rewizji lub zmiany na wniosek nie mniej niż jednej trzeciej Państw Stron.

Artykuł 23

Zmiana limitów

1. Bez uszczerbku dla postanowień art. 22, specjalna procedura wynikająca z niniejszego artykułu ma zastosowanie wyłącznie do zmiany ograniczeń określonych w art. 3 ust. 1,

art. 4a ust. 1, art. 7 ust. 1 oraz art. 8 Konwencji zmienionej niniejszym Protokołem.

2. Na wniosek co najmniej połowy, ale w żadnym wypadku nie mniej niż sześciu Państw Stron niniejszego Protokołu, każda propozycja zmiany limitów, łącznie z potrąceniami, określonych w art. 3 ust. 1, art. 4a ust. 1, art. 7 ust. 1 oraz art. 8 Konwencji zmienionej niniejszym Protokołem zostaje rozesłana przez Sekretarza Generalnego do wszystkich członków organizacji oraz do wszystkich Państw Stron.

3. Każda zmiana w powyższy sposób zaproponowana i rozesłana zostaje przedłożona do rozpatrzenia komitetowi prawnemu organizacji (zwanemu dalej „komitetem prawnym”) co najmniej sześć miesięcy po dacie jej rozesłania.

4. Wszystkie Państwa Strony Konwencji zmienionej niniejszym Protokołem, bez względu na to, czy są one członkami organizacji, są uprawnione do udziału w pracach komitetu prawnego przy rozpatrywaniu i przyjmowaniu zmian.

5. Zmiany są przyjmowane większością dwóch trzecich głosów Państw Stron Konwencji zmienionej niniejszym Protokołem obecnych i biorących udział w głosowaniu na posiedzeniu komitetu prawnego rozszerzonego zgodnie z ust. 4, pod warunkiem że co najmniej połowa Państw Stron Konwencji zmienionej niniejszym Protokołem jest obecna w czasie głosowania.

6. Rozpatrując propozycję zmiany limitów, komitet prawny bierze pod uwagę przeszłe incydenty, a w szczególności wielkość szkód z nich wynikających, zmiany w wartości pieniężnej oraz wpływ proponowanej zmiany na koszt ubezpieczenia.

7. a) Żadna zmiana limitów dokonana na mocy niniejszego artykułu nie może być rozpatrywana wcześniej niż pięć lat od dnia, w którym niniejszy Protokół wyłożono do podpisu, ani też wcześniej niż pięć lat od daty wejścia w życie poprzedniej zmiany na mocy niniejszego artykułu.

b) Żaden limit nie może być zwiększony do poziomu przekraczającego kwotę, która odpowiada limitowi określonemu w konwencji zmienionej niniejszym protokołem powiększanemu o sześć procent rocznie kumulowanych od dnia otwarcia niniejszego protokołu do podpisu.

c) Żaden limit nie może być zwiększony do poziomu przekraczającego kwotę, która odpowiada limitowi określonemu w konwencji zmienionej niniejszym protokołem pomnożonemu przez trzy.

8. Wszystkie Państwa Strony są powiadamiane przez organizację o wszelkich zmianach przyjętych zgodnie z ust. 5. Zmiana zostaje uznana za zaakceptowaną z upływem osiemnastu miesięcy od daty powiadomienia, o ile w tym czasie co najmniej jedna czwarta państw, które były Państwami Stronami w chwili przyjęcia zmiany, nie powiadomi Sekretarza Generalnego o braku akceptacji zmiany, w którym to przypadku zmiana zostaje odrzucona i nie pociąga za sobą skutków prawnych.

9. Zmiana uznana za zaakceptowaną zgodnie z ust. 8 wchodzi w życie z upływem osiemnastu miesięcy od jej akceptacji.

10. Wszystkie Państwa Strony są związane zmianą, o ile nie wypowiedzą niniejszego Protokołu zgodnie z art. 21 ust. 1 i 2 na co najmniej sześć miesięcy przed wejściem zmiany w życie. Takie wypowiedzenie zaczyna obowiązywać w chwili wejścia zmiany w życie.

11. Gdy zmiana została przyjęta, ale nie upłynął jeszcze osiemnastomiesięczny okres przeznaczony na jej akceptację, państwo, które podczas tego okresu staje się Państwem Stroną, jest związane zmianą, jeżeli wchodzi ona w życie. Państwo, które staje się Państwem Stroną po tym okresie, jest związane zmianą, która została zaakceptowana zgodnie z ust. 8. W przypadkach, o których mowa w niniejszym ustępie, państwo zostaje związane zmianą w chwili wejścia tej zmiany w życie lub w chwili wejścia w życie niniejszego Protokołu, jeżeli w odniesieniu do tego Protokołu jest to data późniejsza.

Artykuł 24

Depozytariusz

1. Niniejszy Protokół oraz wszelkie zmiany przyjęte stosownie do art. 23 zostają złożone u Sekretarza Generalnego.

2. Sekretarz Generalny:

a) informuje wszystkie państwa, które podpisały niniejszy Protokół lub przystąpiły do niego o:

(i) każdym nowym podpisaniu lub złożeniu dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, podając jego datę,

(ii) każdej deklaracji lub informacji na mocy art. 9 ust. 2 i 3, art. 18 ust. 1 i art. 19 ust. 4 Konwencji zmienionej niniejszym Protokołem;

(iii) dacie wejścia w życie niniejszego Protokołu;

(iv) każdej propozycji zmiany limitów złożonej stosownie do art. 23 ust. 2 niniejszego Protokołu;

(v) każdej zmianie przyjętej zgodnie z art. 23 ust. 5 niniejszego Protokołu;

(vi) każdej zmianie uznanej za zaakceptowaną na mocy art. 23 ust. 8 niniejszego Protokołu, podając datę wejścia tej zmiany w życie zgodnie z ust. 9 i 10 tego artykułu;

(vii) złożeniu każdego dokumentu wypowiedzenia niniejszego Protokołu, podając datę złożenia oraz datę nabrania mocy prawnej;

(viii) wszelkich zgłoszeniach wymaganych na mocy któregośkolwiek z artykułów niniejszego Protokołu;

b) przekazuje uwierzytelnione kopie niniejszego Protokołu wszystkim państwom, które podpisały niniejszy Protokół lub do niego przystąpiły.

3. Z chwilą wejścia niniejszego Protokołu w życie jego tekst zostaje przekazany przez Sekretarza Generalnego Sekretariatowi Organizacji Narodów Zjednoczonych do rejestracji i publikacji zgodnie z artykułem 102 Karty Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 25

Języki

Niniejszy Protokół został sporządzony w jednym oryginalnym egzemplarzu w języku arabskim, chińskim, angielskim, francuskim, rosyjskim i hiszpańskim, z których każdy jest jednakowo autentyczny.

SPORZĄDZONO W LONDYNIE dnia pierwszego listopada dwa tysiące drugiego roku.

W DOWÓD CZEGO niżej podpisani, należycie w tym celu umocowani przez swoje rządy, podpisują niniejszy Protokół.

ZAŁĄCZNIK DO PROTOKOŁU ATEŃSKIEGO

ŚWIADECTWO UBEZPIECZENIA LUB INNEGO ZABEZPIECZENIA FINANSOWEGO W ODNIESIENIU DO ODPOWIEDZIALNOŚCI Z TYTUŁU ŚMIERCI LUB SZKODY NA OSOBIE PASAŻERA

Wydane zgodnie z postanowieniami art. 4a Konwencji ateńskiej z 2002 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu.

Nazwa statku	Oznaczenie identyfikacyjne (numeryczne lub literowe)	Numer identyfikacyjny statku nadany przez IMO	Port macierzysty	Nazwa oraz pełny adres głównej siedziby przewoźnika, który faktycznie wykonuje przewóz

Niniejszym zaświadcza się, że wyżej wymieniony statek posiada ważną polisę ubezpieczeniową lub inne zabezpieczenie finansowe, które spełniają wymogi art. 4a Konwencji ateńskiej z 2002 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu.

Rodzaj zabezpieczenia .....

Czas trwania zabezpieczenia .....

Nazwa i adres ubezpieczyciela (ubezpieczycieli) lub gwaranta (gwarantów)

Nazwa .....

Adres .....

Niniejsze świadectwo jest ważne do .....

Wydane lub poświadczane przez rząd .....
(pełna nazwa państwa)

LUB

Jeżeli Państwo Strona korzysta z możliwości określonych w art. 4a ust. 3, należy posługiwać się następującym tekstem:

Niniejsze świadectwo zostało wydane z upoważnienia rządu

..... (pełna nazwa państwa) przez .....
(nazwa instytucji lub organizacji)

W ..... dnia .....
(miejsce) (data)

.....
(podpis i stanowisko urzędnika wydającego lub poświadczającego)

Objaśnienia:

1. Jeżeli zachodzi taka potrzeba, nazwie państwa może towarzyszyć nazwa właściwych organów publicznych kraju, w którym wydano świadectwo.
2. Jeżeli pełna kwota zabezpieczenia pochodzi z więcej niż jednego źródła, należy wskazać kwotę każdego z nich.
3. Jeżeli zabezpieczenie zapewniono w kilku formach, należy je wymienić.
4. Pozycja „Czas trwania zabezpieczenia” musi określać datę, od której zaczyna ono obowiązywać.
5. Pozycja „Adres” ubezpieczyciela (ubezpieczycieli) lub gwaranta (gwarantów) musi wskazywać główne miejsce prowadzenia działalności przez ubezpieczyciela (ubezpieczycieli) lub gwaranta (gwarantów). W stosownych przypadkach należy podać miejsce zawarcia ubezpieczenia lub innego zabezpieczenia.

DECYZJA RADY

z dnia 12 grudnia 2011 r.

dotycząca przystąpienia Unii Europejskiej do Protokołu z 2002 r. do Konwencji ateńskiej z 1974 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu, w odniesieniu do jego artykułów 10 i 11

(2012/23/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 81 ust. 1 i art. 81 ust. 2 lit. a) i c) w związku z art. 218 ust. 6 lit. a) i art. 218 ust. 8 akapit pierwszy,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Protokół z 2002 r. do Konwencji ateńskiej z 1974 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu (zwany dalej „protokołem ateńskim”) stanowi istotną poprawę przepisów regulujących odpowiedzialność przewoźników i kwestie odszkodowania dla pasażerów przewożonych drogą morską.
- (2) Protokół ateński zmienia Konwencję ateńską z 1974 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu oraz stanowi w art. 15, że strony protokołu ateńskiego odczytują i interpretują te dwa dokumenty jako jednolity dokument.
- (3) Art. 10 i 11 protokołu ateńskiego mają wpływ na rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾. Unia Europejska ma zatem wyłączne kompetencje, jeśli chodzi o art. 10 i 11 protokołu ateńskiego.
- (4) Po przystąpieniu Unii do protokołu ateńskiego zasady jurysdykcji określone w jego art. 10 powinny mieć pierwszeństwo przed odpowiednimi przepisami Unii.
- (5) Jednak zasady uznawania oraz wykonywania orzeczeń sądowych określone w art. 11 protokołu ateńskiego nie

powinny mieć pierwszeństwa ani przed odpowiednimi przepisami Unii, obejmującymi także Danię na podstawie umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Danii w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽²⁾, ani postanowieniami Konwencji z Lugano z 16 września 1988 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych⁽³⁾, ani Konwencji z Lugano z 30 października 2007 r. o jurysdykcji i uznawaniu oraz wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych⁽⁴⁾, gdyż skutkiem stosowania tych zasad jest zapewnienie uznawania i wykonywania orzeczeń przynajmniej w takim samym zakresie jak na podstawie postanowień protokołu ateńskiego.

- (6) Protokół ateński jest otwarty do ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia do niego przez państwa oraz przez regionalne organizacje integracji gospodarczej, powołane przez suwerenne państwa, które przekazały tym organizacjom kompetencje w pewnych sprawach regulowanych protokołem ateńskim.
- (7) Zgodnie z art. 17 ust. 2 lit. b) i art. 19 protokołu ateńskiego regionalne organizacje integracji gospodarczej mogą zawrzeć ten protokół.
- (8) Zjednoczone Królestwo i Irlandia, do których ma zastosowanie Protokół (nr 21) w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączony do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, będą związane – w ramach Unii Europejskiej – postanowieniami artykułów 10 i 11 protokołu ateńskiego.
- (9) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu (nr 22) w sprawie stanowiska Danii, który jest załączony do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie bierze udziału w przyjęciu niniejszej decyzji, nie jest nią związana, ani jej nie stosuje w odniesieniu do art. 10 i 11 protokołu ateńskiego. Dania będzie związana tymi artykułami tylko jako odrębna Umawiająca się Strona.

⁽¹⁾ Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2005, s. 62.

⁽³⁾ Dz.U. L 319 z 25.11.1988, s. 9.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 339 z 21.12.2007, s. 3.

- (10) Większość postanowień protokołu ateńskiego została włączona do prawa unijnego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 392/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie odpowiedzialności przewoźników pasażerskich na morskich drogach wodnych z tytułu wypadków⁽¹⁾. Dlatego też Unia wykonywała kompetencje w sprawach regulowanych przez to rozporządzenie. W odniesieniu do tych przepisów przyjmowana jest obecnie odrębna decyzja, przyjmowana równoległe z niniejszą decyzją.
- (11) Państwa członkowskie, które mają ratyfikować protokół ateński lub do niego przystąpić, powinny – w miarę możliwości – uczynić to równocześnie. Dlatego też państwa członkowskie powinny wymieniać informacje na temat przebiegu procedur ratyfikacji lub przystępowania w celu przygotowania, tak dalece jak to możliwe, równoczesnego złożenia swoich dokumentów ratyfikacyjnych lub dokumentów przystąpienia. Ratyfikując protokół ateński lub do niego przystępując, państwa członkowskie powinny dokonać zastrzeżenia, o którym mowa w wytycznych IMO,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii Europejskiej przystąpienie Unii Europejskiej do Protokołu z 2002 r. do Konwencji ateńskiej z 1974 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu (zwanego dalej „protokołem ateńskim”) w odniesieniu do art. 10 i 11 protokołu ateńskiego.

Tekst tych artykułów zamieszczono w załączniku.

Artykuł 2

1. Niniejszym upoważnia się przewodniczącego Rady do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do złożenia dokumentu przystąpienia Unii do protokołu ateńskiego w odniesieniu do jego art. 10 i 11 zgodnie z art. 17 ust. 2 lit. c), art. 17 ust. 3 i art. 19 tego protokołu.

2. W momencie składania dokumentu przystąpienia Unia składa następującą deklarację o kompetencjach:

„Jeżeli chodzi o sprawy objęte art. 10 i 11 Protokołu ateńskiego z 2002 r. do Konwencji ateńskiej z 1974 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu, które podlegają art. 81 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, państwa członkowskie Unii Europejskiej, z wyjątkiem Królestwa Danii, zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, dołączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, powierzyły kompetencje Unii. Unia wykonała te kompetencje przyjmując

rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych.”.

3. W momencie składania dokumentu przystąpienia Unia składa następujące oświadczenie w odniesieniu do art. 17a ust. 3 Konwencji ateńskiej z 1974 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu zmienionego art. 11 protokołu ateńskiego:

„1. Orzeczenia w sprawach objętych Protokołem ateńskim z 2002 r. do Konwencji ateńskiej z 1974 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu wydane przez sąd Królestwa Belgii, Republiki Bułgarii, Republiki Czeskiej, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Estońskiej, Irlandii, Republiki Greckiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Republiki Węgierskiej, Malty, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Rumunii, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej, Republiki Finlandii, Królestwa Szwecji oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej są uznawane i wykonywane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej zgodnie ze stosownymi przepisami Unii Europejskiej w tym zakresie.

2. Orzeczenia w sprawach objętych protokołem ateńskim wydane przez sąd Królestwa Danii są uznawane i wykonywane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej zgodnie z umową pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Danii w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych.

3. Orzeczenia w sprawach objętych protokołem ateńskim wydane przez sąd państwa trzeciego

a) związanego Konwencją z Lugano z 30 października 2007 r. o jurysdykcji i uznawaniu oraz wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych są uznawane i wykonywane w tych państwach członkowskich Unii Europejskiej zgodnie z tą konwencją;

b) związanego Konwencją z Lugano z 16 września 1988 r. o jurysdykcji i uznawaniu oraz wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych są uznawane i wykonywane w tych państwach członkowskich Unii Europejskiej zgodnie z tą konwencją”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 24.

4. Osoba lub osoby wyznaczone na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu dokonują zastrzeżenia, o którym mowa w wytycznych IMO, w momencie składania dokumentu przystąpienia Unii do protokołu ateńskiego w odniesieniu do jego art. 10 i 11..

Artykuł 3

Unia składa dokument przystąpienia do protokołu ateńskiego w odniesieniu do jego art. 10 i 11 do dnia 31 grudnia 2011 r.

Artykuł 4

Państwa członkowskie podejmują konieczne kroki w celu złożenia dokumentów ratyfikacji protokołu ateńskiego lub przystąpienia do niego w odniesieniu do jego art. 10 i 11 w rozsądnym terminie, i, o ile to możliwe, do 31 grudnia 2011 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 grudnia 2011 r.

W imieniu Rady

S. NOWAK

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

TŁUMACZENIE

ARTYKUŁY 10 i 11 PROTOKOŁU Z 2002 R. DO KONWENCJI ATEŃSKIEJ Z 1974 R. W SPRAWIE PRZEWOZU MORZEM PASAŻERÓW i ICH BAGAŻU*Artykuł 10*

Artykuł 17 Konwencji otrzymuje brzmienie:

*„Artykuł 17***Sąd właściwy**

1. Powództwo wynikające z art. 3 i 4 niniejszej Konwencji jest z wyboru powoda wnoszone do jednego z niżej wymienionych sądów pod warunkiem, że sąd ten ma siedzibę w Państwie Stronie niniejszej Konwencji, oraz z zastrzeżeniem przepisów krajowych każdego z Państw Stron dotyczących właściwości miejscowej w państwach gdzie istnieje kilka możliwości wyboru:

- a) sąd w państwie miejsca stałego pobytu lub głównego miejsca prowadzenia działalności pozwanego, lub
- b) sąd w państwie miejsca wyjazdu lub miejsca przeznaczenia zgodnie z umową przewozu, lub
- c) sąd w państwie zamieszkania lub stałego pobytu powoda, jeżeli pozwany prowadzi w tym państwie działalność gospodarczą i podlega jurysdykcji tego państwa, lub
- d) sąd w państwie, w którym zawarta została umowa przewozu, jeżeli pozwany prowadzi w tym państwie działalność gospodarczą i podlega jurysdykcji tego państwa.

2. Powództwa wynikające z art. 4a niniejszej Konwencji są, z wyboru powoda, wnoszone do jednego z sądów, do których możliwe jest wniesienie powództwa przeciw przewoźnikowi lub wykonującemu przewóz zgodnie z ust. 1.

3. Po dojściu do incydentu, który spowodował szkodę, strony mogą uzgodnić, że roszczenie o odszkodowanie zostanie wniesione do dowolnego sądu lub będzie poddane arbitrażowi.”.

Artykuł 11

Dodany zostaje art. 17a Konwencji w brzmieniu:

*„Artykuł 17a***Uznawanie i wykonywanie**

1. Każde Państwo Strona uznaje każde orzeczenie sądu właściwego zgodnie z art. 17, które jest wykonalne w państwie wydania i nie podlega już zwyczajnym formom rewizji, chyba że

- a) orzeczenie takie zostało uzyskane w wyniku oszustwa; lub
- b) pozwany nie powiadomiono odpowiednio wcześniej i nie zapewniono mu godziwej możliwości przedstawienia swoich racji.

2. Orzeczenie uznane zgodnie z ust. 1 jest wykonalne w każdym Państwie Stronie od momentu spełnienia wszystkich formalności wymaganych w tym państwie. Formalności te nie mogą uzasadniać ponownego otwarcia sprawy z przyczyn merytorycznych.

3. Państwo Strona niniejszego Protokołu może stosować inne zasady uznawania i wykonywania orzeczeń, o ile skutkują one tym, że orzeczenia są uznawane i wykonywane w co najmniej takim samym stopniu, jak wskazano w ust. 1 i 2.”.

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 13/2012

z dnia 6 stycznia 2012 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1292/2007 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz folii z politereftalanu etylenu (PET) pochodzącej z Indii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9 ust. 4 i art. 11 ust. 3, 5 i 6,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję Europejską („Komisja”) po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

1. Wcześniejsze dochodzenia oraz obowiązujące środki antydumpingowe

- (1) W sierpniu 2001 r., rozporządzeniem (WE) nr 1676/2001⁽²⁾, Rada nałożyła ostateczne cło antydumpingowe na przywóz folii z politereftalanu etylenu (PET) pochodzącej między innymi z Indii. Środki przyjęły formę cła antydumpingowego *ad valorem* na poziomie od 0 % do 62,6 % nałożonego na przywóz pochodzący od indywidualnie wskazanych producentów eksportujących, ze stawką cła rezydualnego w wysokości 53,3 % nałożoną na przywóz od wszystkich innych przedsiębiorstw.
- (2) W sierpniu 2001 r. Komisja przyjęła, decyzją 2001/645/WE⁽³⁾, zobowiązania cenowe złożone przez pięciu indyjskich producentów. Przyjęcie zobowiązań zostało następnie uchylone⁽⁴⁾ w marcu 2006 r.
- (3) W marcu 2006 r. rozporządzeniem (WE) nr 366/2006⁽⁵⁾ Rada zmieniła środki wprowadzone rozporządzeniem (WE) nr 1676/2001. Nałożono cło antydumpingowe na poziomie od 0 % do 18 %, biorąc pod uwagę ustalenia przeglądu wygaśnięcia ostatecznych ceł wyrównawczych, opisane szczegółowo w rozporządzeniu (WE) nr 367/2006⁽⁶⁾.

(4) Na wniosek nowego producenta eksportującego, we wrześniu 2006 r., rozporządzeniem (WE) nr 1424/2006⁽⁷⁾ Rada zmieniła rozporządzenie (WE) nr 1676/2001 w odniesieniu do jednego indyjskiego eksportera. W zmienionym rozporządzeniu ustalono margines dumpingu w wysokości 15,5 % dla przedsiębiorstw współpracujących nieobjętych próbą i stawkę cła antydumpingowego w wysokości 3,5 % dla wspomnianego przedsiębiorstwa, biorąc pod uwagę margines subsydium wywozowego dla tego przedsiębiorstwa ustalony w dochodzeniu antysubsydyjnym, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia (WE) nr 367/2006. Ponieważ w odniesieniu do przedsiębiorstwa nie określono indywidualnego cła wyrównawczego, zastosowano stawkę cła ustaloną dla wszystkich innych przedsiębiorstw.

(5) W wyniku przeglądu wygaśnięcia na mocy art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego rozporządzeniem (WE) nr 1292/2007⁽⁸⁾ Rada nałożyła w listopadzie 2007 r. ostateczne cło antydumpingowe na przywóz folii z PET pochodzącej z Indii. Tym samym rozporządzeniem zakończono częściowy przegląd okresowy, przeprowadzony zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, ograniczony do zbadania dumpingu w odniesieniu do jednego indyjskiego producenta eksportującego.

(6) W rozporządzeniu (WE) nr 1292/2007 utrzymano również rozszerzenie tych środków na Brazylię i Izrael, przy czym określone przedsiębiorstwa zostały z nich zwolnione. Ostatnią zmianę rozporządzenia (WE) nr 1292/2007 w tym względzie wprowadzono rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 806/2010⁽⁹⁾.

(7) W wyniku częściowego przeglądu okresowego wszczętego przez Komisję z własnej inicjatywy i dotyczącego subsydiowania pięciu indyjskich producentów folii z PET, rozporządzeniem (WE) nr 15/2009⁽¹⁰⁾ Rada dokonała w styczniu 2009 r. zmiany ostatecznych ceł antydumpingowych nałożonych na te przedsiębiorstwa rozporządzeniem (WE) nr 1292/2007 i ostatecznych ceł wyrównawczych nałożonych na te przedsiębiorstwa rozporządzeniem (WE) nr 367/2006.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. L 227 z 23.8.2001, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 227 z 23.8.2001, s. 56.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 68 z 8.3.2006, s. 37.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 68 z 8.3.2006, s. 6.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 68 z 8.3.2006, s. 15.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 270 z 29.9.2006, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 288 z 6.11.2007, s. 1.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 242 z 15.9.2010, s. 6.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 6 z 10.1.2009, s. 1.

- (8) Rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 469/2011 z maja 2011 r. ⁽¹⁾, z uwagi na wygaśnięcie z dniem 9 marca 2011 r. ⁽²⁾ cła wyrównawczego nałożonego rozporządzeniem (WE) nr 367/2006, Rada zmieniła rozporządzenie (WE) nr 1292/2007 i dostosowała stawki cła antydumpingowego.
- (9) Wnioskodawca, który wystąpił o niniejszy przegląd okresowy – Ester Industries Limited – jest obecnie objęty ostatecznym cłem antydumpingowym w wysokości 29,3 %.

2. Wniosek o dokonanie częściowego przeglądu okresowego

- (10) W lipcu 2010 r. Komisja otrzymała wniosek o przeprowadzenie częściowego przeglądu okresowego zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Wniosek, ograniczony do zbadania dumpingu, został złożony przez Ester Industries Limited, producenta eksportującego z Indii „Ester” lub „wnioskodawca”). We wniosku wnioskodawca argumentował, że okoliczności, na podstawie których wprowadzono środki, uległy zmianie i że są to zmiany o charakterze trwałym. Wnioskodawca przedstawił dowody *prima facie* świadczące o tym, iż utrzymywanie środka na dotychczasowym poziomie nie jest już konieczne do przeciwdziałania dumpingowi wyrządzającemu szkodę.

3. Wszczęcie przeglądu

- (11) Ustalwszy, po konsultacji z Komitetem Doradczym, że istnieją wystarczające dowody uzasadniające wszczęcie częściowego przeglądu okresowego, Komisja ogłosiła w drodze zawiadomienia opublikowanego w dniu 29 października 2010 r. w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽³⁾ („zawiadomienie o wszczęciu”) wszczęcie częściowego przeglądu okresowego, zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, ograniczonego do zbadania dumpingu w odniesieniu do wnioskodawcy.
- (12) W zawiadomieniu o wszczęciu sprecyzowano, że w ramach częściowego przeglądu okresowego zostanie również oceniona potrzeba, zależnie od ustaleń przeglądu, zmiany stawki cła mającej obecnie zastosowanie względem przywozu produktu objętego postępowaniem od niewymienionych indywidualnie w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1292/2007 producentów eksportujących w państwie, którego dotyczy postępowanie, tj. stawki cła antydumpingowego mającej zastosowanie do „wszystkich innych przedsiębiorstw” w Indiach.

4. Dochodzenie

- (13) Dochodzenie w sprawie poziomu dumpingu obejmowało okres od dnia 1 października 2009 r. do dnia 30 września 2010 r. („okres objęty dochodzeniem przeglądowym” lub „ODP”).
- (14) Komisja oficjalnie powiadomiła wnioskodawcę, władze państwa wywozu oraz przemysł unijny o wszczęciu częściowego przeglądu okresowego. Zainteresowanym stronom umożliwiono wyrażenie opinii na piśmie i ustnie.
- (15) W celu uzyskania informacji niezbędnych dla dochodzenia Komisja przesłała wnioskodawcy kwestionariusz i otrzymała odpowiedź w ustalonym terminie.

- (16) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszelkie informacje, które uznała za niezbędne do stwierdzenia dumpingu. Na terenie przedsiębiorstwa wnioskodawcy przeprowadzono wizytę weryfikacyjną.

B. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

1. Produkt objęty postępowaniem

- (17) Produktem objętym niniejszym przeglądem jest ten sam produkt, który zdefiniowano w rozporządzeniu wprowadzającym obowiązujące środki (rozporządzenie (WE) nr 1292/2007 z późniejszymi zmianami), a mianowicie folia z politereftalanu etylenu (PET) pochodząca z Indii, oznaczona obecnie kodami CN ex 3920 62 19 i ex 3920 62 90.

2. Produkt podobny

- (18) Niniejsze dochodzenie, podobnie jak poprzednie, wykazało, że folia z PET produkowana w Indiach i wywożona do Unii oraz folia z PET produkowana i sprzedawana na krajowym rynku indyjskim, a także folia z PET produkowana i sprzedawana w Unii przez producentów unijnych, ma te same podstawowe właściwości fizyczne i chemiczne oraz te same podstawowe zastosowania.
- (19) Produkty te uważane są zatem za produkty podobne w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

C. DUMPING

a) Wartość normalna

- (20) Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego Komisja najpierw zbadała, czy sprzedaż krajowa przez wnioskodawcę produktu podobnego niezależnym klientom była reprezentatywna, tzn. czy całkowita wielkość takiej sprzedaży wynosiła co najmniej 5 % całkowitej wielkości odpowiadającej jej sprzedaży eksportowej do Unii.
- (21) Następnie Komisja zidentyfikowała te rodzaje produktu podobnego sprzedawane przez przedsiębiorstwo na rynku krajowym, które były identyczne lub bezpośrednio porównywalne z rodzajami sprzedawanymi na wywóz do Unii.
- (22) Zbadano następnie, czy sprzedaż krajowa wnioskodawcy była reprezentatywna dla każdego rodzaju produktu, tj. czy sprzedaż krajowa każdego rodzaju produktu wynosiła przynajmniej 5 % wielkości sprzedaży tego samego rodzaju produktu do Unii. W przypadku rodzajów produktu sprzedawanych w ilościach reprezentatywnych zbadano, czy taka sprzedaż została dokonana w ramach zwykłego obrotu handlowego, zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
- (23) Ustalenie, czy sprzedaż krajowa każdego rodzaju produktu dokonywana w ilościach reprezentatywnych może być uważana za prowadzoną w zwykłym obrocie handlowym, zostało dokonane poprzez ustalenie proporcji sprzedaży z zyskiem danego rodzaju produktu niezależnym klientom. We wszystkich przypadkach, w których sprzedaż krajowa konkretnego rodzaju produktu była dokonana w wystarczających ilościach i w zwykłym obrocie handlowym, wartość normalna

⁽¹⁾ Dz.U. L 129 z 17.5.2011, s. 1.

⁽²⁾ Zawiadomienie o wygaśnięciu (Dz.U. C 68 z 3.3.2011, s. 6).

⁽³⁾ Dz.U. C 294 z 29.10.2010, s. 10.

została ustalona na podstawie rzeczywistej ceny krajowej, obliczonej jako średnia ważona z całej sprzedaży krajowej tego rodzaju produktu w ODP.

- (24) Dla pozostałych rodzajów produktu, w przypadkach których sprzedaż krajowa była niereprezentatywna lub nie była prowadzona w zwykłym obrocie handlowym, wartość normalna została ustalona zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Wartość normalna została ustalona poprzez dodanie do kosztów wytworzenia wywożonych rodzajów produktu, dostosowanych w razie potrzeby, uzasadnionej wartości procentowej kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz uzasadnionej marży zysku, na podstawie faktycznych danych dotyczących produkcji i sprzedaży produktu podobnego przez producenta eksportującego, którego dotyczy dochodzenie, w zwykłym obrocie handlowym, zgodnie z art. 2 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego.

b) Cena eksportowa

- (25) W ramach poprzedniego przeglądu okresowego prowadzącego do przyjęcia rozporządzenia (WE) 366/2006 ustalono, że zobowiązania cenowe miały wpływ na ceny eksportowe stosowane w przeszłości w sposób uniemożliwiający wiarygodne ustalenie na ich podstawie przyszłego rozwoju wywozu. W ramach tego samego przeglądu okresowego, mając na uwadze, że przedsiębiorstwo Ester sprzedawało produkt objęty postępowaniem w znaczących ilościach na rynku światowym, podjęto decyzję o ustaleniu ceny eksportowej na podstawie cen faktycznie płaconych lub należnych w przypadku dokonywania sprzedaży do wszystkich państw trzecich.
- (26) Przypomina się, że przyjęcie zobowiązania cenowego zostało uchylone w marcu 2006 r., tj. ponad trzy lata przed obecnym ODP. W związku z tym żadne zobowiązania cenowe nie miały wpływu na ceny eksportowe przedsiębiorstwa Ester do Unii objęte obecnym ODP. Można zatem stwierdzić, że ceny eksportowe mogą być uznane za wiarygodne do ustalenia przyszłego rozwoju wywozu.
- (27) W związku z tym, że cała sprzedaż eksportowa wnioskodawcy do Unii dokonana została bezpośrednio na rzecz niezależnych klientów, ceny eksportowe ustalono na podstawie cen faktycznie zapłaconych lub należnych za produkt objęty postępowaniem, zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego.

c) Porównanie

- (28) Porównanie średniej ważonej wartości normalnej i średniej ważonej ceny eksportowej zostało przeprowadzone na podstawie ceny *ex-works*, na tym samym poziomie handlu. W celu zapewnienia sprawiedliwego porównania między wartością normalną a ceną eksportową, zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego uwzględniono różnice w czynnikach, które miały wpływ na ceny i ich porównywalność. W tym celu, tam gdzie było to zasadne i zostało poparte dowodami, wprowadzono odpowiednie dostosowania uwzględniające różnice w kosztach transportu, ubezpieczenia, przeładunku, załadunku i kosztach dodatkowych, prowizjach, kosztach finansowych i kosztach opakowania poniesionych przez wnioskodawcę.

- (29) Wnioskodawca twierdził, że, w porównaniu z poprzednim przeglądem okresowym, obecnie oferuje on swoim klientom większy wybór powłok chemicznych, co powinno zostać uwzględnione podczas klasyfikowania produktu objętego postępowaniem do rodzajów produktu. Jednakże przedsiębiorstwo nie wykazało, że różne rodzaje powłok chemicznych miały wpływ na porównywalność cen, a w szczególności, że klienci systematycznie płacili różne ceny na rynku krajowym i na rynku eksportowym Unii w zależności od rodzaju powłoki chemicznej. W związku z tym klasyfikacja produktu zastosowana we wcześniejszych postępowaniach wyjaśniających powinna być utrzymana, a stwierdzenie to musi zostać odrzucone.

- (30) Wnioskodawca wystąpił również o korektę ceny eksportowej w oparciu o korzyści uzyskane przy wywozie w ramach systemu uprawnienia celnego Duty Entitlement Passbook Scheme (DEPB), po dokonaniu wywozu. W tym względzie ustalono, że kredyty uzyskane w ramach tego systemu przy wywozie produktu objętego postępowaniem mogą być wykorzystane w celu pokrycia opłat celnych płatnych z tytułu przywozu jakiegokolwiek towaru lub zostać odsprzedane innym przedsiębiorstwom. Ponadto nie jest wymagane, by przywożone towary były wykorzystywane wyłącznie do produkcji wywożonego produktu objętego postępowaniem. Przedsiębiorstwo Ester nie wykazało, że korzyści uzyskiwane w ramach systemu DEPB miały wpływ na porównywalność cen, a w szczególności, że klienci systematycznie płacili inne ceny na rynku krajowym wskutek korzyści płynących z tego systemu. W związku z powyższym wniosek został odrzucony.

- (31) Wnioskodawca wystąpił również o korektę ceny eksportowej w oparciu o korzyści uzyskane w ramach programu „Export Promotion Capital Goods” (EPCG) i programu „Export Credits”. W tym względzie należy zauważyć, że podobnie jak w przypadku innych programów wspomnianych powyżej, nie jest wymagane, by towary przywożone w ramach programu EPCG były wykorzystywane wyłącznie do produkcji wywożonego produktu objętego postępowaniem. Po drugie, wnioskodawca nie przedłożył żadnych dowodów na to, że istnieje bezpośrednie powiązanie między cenami towarów wywożonych a korzyściami uzyskanymi w ramach programów EPCG i „Export Credits”. Na koniec, wnioskodawca nie wykazał, że korzyści uzyskiwane w ramach tych dwóch programów miały wpływ na porównywalność cen, a w szczególności, że klienci systematycznie płacili inne ceny na rynku krajowym wskutek korzyści płynących z programów EPCG i „Export Credits”. Dlatego też wniosek ten musi zostać odrzucony.

d) Margines dumpingu

- (32) Zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego średnią ważoną wartość normalną poszczególnych rodzajów produktu objętego postępowaniem porównano ze średnią ważoną ceną eksportową odpowiadającego rodzaju produktu objętego postępowaniem. Uwzględniając komentarze otrzymane po ujawnieniu informacji wyszczególnionych w motywach 44 i 45, margines dumpingu, wyrażony jako wartość procentowa ceny CIF na granicy Unii przed ocleniem, wynosi 8,3 %.

D. TRWAŁY CHARAKTER ZMIANY OKOLICZNOŚCI

- (33) Zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego zbadano również, czy zmianę okoliczności można w sposób uzasadniony uznać za trwałą.
- (34) W tym względzie dochodzenie wykazało, że przedsiębiorstwo Ester faktycznie przedsięwzięło szereg środków mających na celu obniżenie kosztów i poprawę efektywności, takich jak modernizacja i wybudowanie nowej linii produkcyjnej. Ponadto w wyniku znaczącego wzrostu produkcji koszty ogólne uległy istotnemu obniżeniu. Przedsiębiorstwo zaczęło również w sposób bardziej efektywny nabywać surowce w bliższej położonym miejscu, co pozwoliło na znaczne obniżenie kosztów transportu, co z kolei miało bezpośredni wpływ na margines dumpingu. Można zatem uznać, że zmiana okoliczności ma trwały charakter.
- (35) W odniesieniu do ceny eksportowej dochodzenie wykazało pewną stabilność sposobu ustalania cen przez przedsiębiorstwo Ester w dłuższym okresie czasu pomiędzy rokiem 2006 (rok w którym zobowiązanie zostało uchylone) i rokiem 2010 (niemal pod koniec ODP). Biorąc pod uwagę zmianę metod ustalania ceny eksportowej przedsiębiorstwa Ester przy wywozie do Unii, zgodnie z opisem w motywach 24 i 25, jak również wspomnianą powyżej stabilność cen, nowo obliczony margines dumpingu może mieć charakter trwały.
- (36) Uznano zatem, że w przewidywalnej przyszłości mało prawdopodobna jest zmiana okoliczności, które doprowadziły do wszczęcia niniejszego przeglądu okresowego, w sposób, który mógłby podważyć jego ustalenia. Dlatego też stwierdzono, że zmiana okoliczności ma charakter trwały, a stosowanie środka na obecnym poziomie nie jest już uzasadnione.

E. ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE

- (37) Jeden z producentów eksportujących twierdził, że średni margines dumpingu próby powinien zostać obliczony ponownie w przypadku, gdyby w następstwie obecnego przeglądu okresowego stwierdzono niższy margines dumpingu dla przedsiębiorstwa Ester (będącego jednym z przedsiębiorstw w próbie) niż poprzednio ustalony. Należy przypomnieć, że zakres obecnego przeglądu okresowego zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego jest wyraźnie ograniczony do przeglądu marginesu dumpingu wnioskodawcy będącego eksporterem indywidualnym, tj. przedsiębiorstwa Ester. W związku z tym dochodzenie zostało ograniczone do określonych okoliczności dotyczących wnioskodawcy, z uwzględnieniem wszystkich istotnych i należycie udokumentowanych dowodów⁽¹⁾. Wnioski wyciągnięte na tej podstawie nie odnoszą się ani do innych przedsiębiorstw objętych próbą, ani do innych producentów eksportujących w państwie objętym postępowaniem.
- (38) Uważa się, że, z powodów przytoczonych poniżej, ustalenie nowego średniego marginesu dumpingu próby

zgodnie z artykułem 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego nie jest w takich okolicznościach ani możliwe z punktu widzenia prawnego, ani celowe z punktu widzenia ekonomicznego. Przypomina się, że obliczenie średniego marginesu dumpingu próby ma zastosowanie jedynie w przypadku, gdy w kontekście określonego dochodzenia uważa się, że liczba eksporterów jest tak duża, iż badanie wszystkich współpracujących eksporterów byłoby nadmiernie uciążliwe dla instytucji i niesłoby ze sobą ryzyko nieukończenia dochodzenia w wyznaczonym czasie, określonym w rozporządzeniu podstawowym. Zakłada się zatem, że wyliczenie średniego ważonego marginesu na podstawie marginesów dumpingu eksporterów objętych próbą jest reprezentatywne dla marginesu dumpingu współpracujących eksporterów nieobjętych próbą. Jest to możliwe tylko wówczas, gdy takie wyliczenie jest dokonane na podstawie marginesów dumpingu odnoszących się do tego samego okresu czasu. Żadna z wyżej wymienionych okoliczności nie występuje w kontekście częściowego przeglądu okresowego ograniczonego do jednego przedsiębiorstwa, pierwotnie włączonego do próby, jak ma to miejsce w przypadku obecnego dochodzenia. W związku z powyższym uznaje się, że zasady określone w art. 9 ust. 6 wyraźnie nie mają zastosowania do okoliczności faktycznych obecnego częściowego przeglądu okresowego.

- (39) Przypomina się, że definicja zawarta w zawiadomieniu o wszczęciu dochodzenia: „W przypadku ustalenia, że środki w odniesieniu do wnioskodawcy powinny zostać zniesione lub zmienione, konieczna może się okazać zmiana stawki cła stosowanej obecnie do przywozu produktu objętego postępowaniem od innych przedsiębiorstw w Indiach” oznacza, że w wyniku przeglądu cło rezydualne może zostać zwiększone w celu uniknięcia obchodzenia przepisów⁽²⁾. Ponieważ cło wnioskodawcy zostało obniżone, wyżej wymienione przepisy zawarte w zawiadomieniu o wszczęciu przeglądu nie mają zastosowania.
- (40) W świetle powodów opisanych w motywach 37–39 wniosek o ponowne przeliczenie marginesu dumpingu musi zostać odrzucony.
- (41) Zainteresowane strony zostały poinformowane o podstawowych faktach i względach, w oparciu o które zamierzano wnioskować o zmianę stawki cła mającej zastosowanie do wnioskodawcy; miały także możliwość przedstawienia swoich uwag.
- (42) Wnioskodawca powtórzył argumenty dotyczące klasyfikacji produktu wymienione w motywie 29 oraz argumenty dotyczące korekty ceny eksportowej w związku ze zwrotem ceł w związku z korzyściami płynącymi z systemu DEPB i programów EPCG i „Export Credits”, opisanymi w motywach 30 i 31. Jednakże z uwagi na to, iż nie dostarczono żadnych nowych elementów mogących zmienić ustalenia Komisji, argumenty te muszą zostać odrzucone.

⁽¹⁾ Orzeczenie Sądu z dnia 17 grudnia 2010 r. w sprawie T-369/08, EWRIA i inni przeciwko Komisji, pkt 7 i 79 oraz cytowane tam orzecznictwo.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 270/2010 z dnia 29 marca 2010 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 452/2007 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz desek do prasowania pochodzących między innymi z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 84 z 31.3.2010, s. 13).

(43) Wnioskodawca zakwestionował również metodę obliczania wartości CIF w stosunku do transakcji dokonanych na podstawie ceny FOB. W celu obliczenia wartości jednostkowej CIF Komisja porównała łączne koszty transportu zapłacone przez przedsiębiorstwo z wszystkimi transakcjami eksportowymi, łącznie z tymi dokonanyymi na podstawie ceny FOB. Przedsiębiorstwo argumentowało, że łączne koszty transportu powinny być porównane jedynie do transakcji CIF. Argument ten przyjęto.

(44) Na koniec wnioskodawca twierdził, że podczas określania marginesu dumpingu nie wyłączono wszystkich sprzedaży próbek. Argument ten również przyjęto.

(45) W następstwie dochodzenia przeglądowego proponowany zmieniony margines dumpingu i stawka cła antidumpingowego, która miałyby zastosowanie do przy-

wozu produktu objętego dochodzeniem, produkowanego przez przedsiębiorstwo Ester Industries Limited, wynosi 8,3 %,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Pozycja dotycząca przedsiębiorstwa Ester Industries Limited w tabeli w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1292/2007 otrzymuje brzmienie:

„Ester Industries Limited, DLF City, Phase II, Sector 25, Gurgaon, Haryana – 122022, Indie	8,3	A026”
--	-----	-------

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 6 stycznia 2012 r.

W imieniu Rady
N. WAMMEN
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 14/2012

z dnia 9 stycznia 2012 r.

rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 511/2010 na przywóz niektórych rodzajów drutu molibdenowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej na przywóz niektórych rodzajów drutu molibdenowego wysyłanego z Malezji, bez względu na to, czy został zgłoszony jako pochodzący z Malezji, oraz kończące dochodzenie w odniesieniu do przywozu wysyłanego ze Szwajcarii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 13,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję Europejską („Komisja”) po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

1. Obowiązujące środki

- (1) Rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 511/2010⁽²⁾ („rozporządzenie pierwotne”) Rada nałożyła ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 64,3 % na przywóz niektórych rodzajów drutu molibdenowego określonych w art. 1 ust. 1 wymienionego rozporządzenia („produkt objęty postępowaniem”) pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL” lub „państwo, którego dotyczy postępowanie”). Środki te będą dalej zwane „obowiązującymi środkami”, a dochodzenie, które doprowadziło do wprowadzenia środków rozporządzeniem pierwotnym, będzie dalej zwane „pierwotnym dochodzeniem”.

2. Wniosek

- (2) W dniu 4 kwietnia 2011 r. Komisja otrzymała zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego wniosek o zbadanie obejścia obowiązujących środków, którego dotyczy zarzut. Wniosek został złożony przez Europejskie Stowarzyszenie Przemysłu Metali Nieżelaznych (Eurometaux) w imieniu unijnych producentów niektórych rodzajów drutu molibdenowego („wnioskodawca”).
- (3) We wniosku zarzucono, że po wprowadzeniu obowiązujących środków nastąpiła istotna zmiana struktury handlu pomiędzy ChRL, Malezją i Szwajcarią z jednej strony i Unią z drugiej. Wnioskodawca twierdził, że zmiana ta została spowodowana przeładunkiem drutu molibdenowego w Malezji lub Szwajcarii.
- (4) We wniosku stwierdzono brak istnienia racjonalnej przyczyny lub ekonomicznego uzasadnienia dla przeładunku poza unikaniem obowiązujących środków.
- (5) Wnioskodawca stwierdził również, że skutki naprawcze obowiązujących środków są osłabiane zarówno

w odniesieniu do ilości, jak i cen oraz że ceny drutu molibdenowego z Malezji i Szwajcarii są dumpingowe w porównaniu z wartością normalną ustaloną w pierwotnym dochodzeniu.

3. Wszczęcie postępowania

- (6) Po konsultacji z Komitetem Doradczym i ustaleniu, że istnieją wystarczające dowody *prima facie* uzasadniające wszczęcie dochodzenia zgodnie z art. 13 rozporządzenia podstawowego, Komisja wszczęła dochodzenie rozporządzeniem (UE) nr 477/2011⁽³⁾ („rozporządzenie wszczynające”). Zgodnie z art. 13 ust. 3 i art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego w rozporządzeniu wszczynającym Komisja nakazała również organom celnym rejestrowanie od dnia 19 maja 2011 r. przywozu produktu objętego postępowaniem wysyłanego z Malezji lub Szwajcarii, bez względu na to, czy został zgłoszony jako pochodzący z Malezji lub Szwajcarii.

4. Dochodzenie

- (7) Komisja oficjalnie zawiadomiła o wszczęciu dochodzenia władze ChRL, Malezji i Szwajcarii, producentów eksportujących i przedsiębiorstwa handlowe w tych państwach oraz zainteresowanych importerów w Unii i producentów unijnych.
- (8) Komisja rozesłała kwestionariusze do producentów/eksporterów w Malezji, Szwajcarii i ChRL, jak również do zainteresowanych importerów unijnych lub tych wymienionych we wniosku. Zainteresowanym stronom dano możliwość przedstawienia uwag na piśmie oraz zgłoszenia wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w rozporządzeniu wszczynającym. Wszystkie strony poinformowano, że brak współpracy może spowodować zastosowanie art. 18 rozporządzenia podstawowego oraz oparcie ustaleń na dostępnych faktach.
- (9) Jeden importer unijny skontaktował się z Komisją i oświadczył, że nigdy nie dokonywał zakupu drutu molibdenowego poza Unią.
- (10) Dwa przedsiębiorstwa z Malezji złożyły oświadczenia, że w OD, o którym mowa w motywie 14, nie produkowały ani nie wywoziły do Unii drutu molibdenowego.
- (11) Jedno przedsiębiorstwo szwajcarskie oświadczyło, że nie było ono zaangażowane ani w produkcję, ani w sprzedaż drutu molibdenowego podczas ostatnich trzech lat.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. L 150 z 16.6.2010, s. 17.

⁽³⁾ Dz.U. L 131 z 18.5.2011, s. 14.

- (12) Jeden producent z ChRL odpowiedział na kwestionariusz, oświadczając, że od roku 2009 nie wywoził on drutu molibdenowego ani do Unii, ani do Malezji lub Szwajcarii.
- (13) Komisja nie otrzymała żadnych uwag od władz ChRL, malezyjskich ani szwajcarskich.

5. Okres objęty dochodzeniem

- (14) Okres objęty dochodzeniem trwał od dnia 1 kwietnia 2010 r. do dnia 31 marca 2011 r. („OD”). Dane zgromadzono za okres od 2007 r. do końca OD („okres badany”) w celu zbadania domniemanej zmiany w strukturze handlu.

B. WYNIKI DOCHODZENIA

1. Uwagi ogólne / stopień współpracy

- (15) Jak wspomniano w motywie 10, jedynie dwa malezyjskie przedsiębiorstwa podjęły współpracę, ale nie wywoziły one produktu objętego postępowaniem do Unii w OD. Jak wspomniano w motywie 11, jedno przedsiębiorstwo szwajcarskie oświadczyło, że nie było ono zaangażowane w produkcję ani w sprzedaż produktu objętego postępowaniem podczas ostatnich trzech lat. W związku z tym ustalenia obecnego dochodzenia należało oprzeć na dostępnych faktach, zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego.
- (16) Zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ocenę możliwych praktyk obchodzenia przeprowadzono, poddając kolejno analizie: 1) ewentualne zmiany w strukturze handlu między ChRL, Malezją i Szwajcarią a Unią; 2) wynikanie tej zmiany z praktyki, procesu lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym cłem; 3) istnienie dowodów szkody lub osłabienia skutków naprawczych cła pod względem cen lub ilości produktu podobnego; oraz 4) istnienie dowodów występowania dumpingu w odniesieniu do wartości normalnych uprzednio ustalonych dla produktu podobnego, w razie potrzeby zgodnie z przepisami art. 2 rozporządzenia podstawowego.

2. Produkt objęty postępowaniem i produkt podobny

- (17) Produktem objętym postępowaniem, jak określono w pierwotnym dochodzeniu, jest drut molibdenowy zawierający przynajmniej 99,95 % masy molibdenu, o maksymalnym wymiarze przekroju poprzecznego przekraczającym 1,35 mm, lecz nie większym niż 4,0 mm, pochodzący z ChRL, obecnie objęty kodem CN ex 8102 96 00.
- (18) Produkt objęty dochodzeniem jest taki sam jak produkt określony w motywie 17, lecz wysyłany z Malezji lub Szwajcarii, bez względu na to, czy został zgłoszony jako pochodzący z Malezji lub Szwajcarii.

- (19) Na podstawie danych pochodzących z bazy danych „Surveillance II” ustalono, że w OD nie było przypadków przywozu produktu objętego postępowaniem zgłoszonego jako pochodzący ze Szwajcarii.

- (20) W zakresie dotyczącym towarów zgłoszonych jako pochodzące z Malezji, w związku z brakiem współpracy, porównanie drutu molibdenowego wywożonego do Unii z ChRL z drutem molibdenowym wysyłanym z Malezji do Unii zostało dokonane na podstawie dostępnych informacji, łącznie z informacjami zawartymi we wniosku, zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego. Żadne z informacji uzyskanych podczas niniejszego dochodzenia nie wskazują na to, jakoby drut molibdenowy wywożony do Unii z ChRL oraz drut molibdenowy wysyłany z Malezji do Unii nie miały tych samych podstawowych cech fizycznych i zastosowania. Produkty te uznaje się zatem za produkty podobne w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W toku dochodzenia nie przedstawiono żadnych dowodów na twierdzenie przeciwnie.

3. Zmiana struktury handlu

Przywóz drutu molibdenowego do Unii

3.1. ChRL i Malezja

- (21) Z powodu braku współpracy ze strony producentów eksportujących z ChRL, w celu oszacowania poziomu przywozu w roku 2010 i OD porównano dane z różnych źródeł statystycznych. Obejmowały one zarówno publicznie dostępne źródła, takie jak Eurostat, jak i inne źródła określone w art. 14 ust. 6 rozporządzenia podstawowego i bazę danych „Surveillance II”.
- (22) Jak stwierdzono w motywie 27 pierwotnego rozporządzenia, przywóz z ChRL wynosił 87 ton w roku 2007, 100 ton w roku 2008 i 97 ton w pierwotnym OD (od dnia 1 kwietnia 2008 r. do dnia 31 marca 2009 r.).
- (23) Przywóz produktu objętego postępowaniem z ChRL znacznie spadł po wprowadzeniu środków (z 97 ton w pierwotnym OD do poniżej 10 ton w OD). Z drugiej strony, przywóz z Malezji wzrósł od zera w 2009 r. do około 6 ton w OD.

3.2. ChRL i Szwajcaria

- (24) Zgodnie z danymi Eurostatu, tj. danymi na poziomie kodów CN, przywóz ze Szwajcarii wzrósł z niemal nieistniejącego w 2009 r. i latach poprzednich do 5 ton zarówno w roku 2010, jak i w roku 2011. Jednakże w ramach dochodzenia ustalono, że w OD nie dokonano przywozu produktu objętego postępowaniem ze Szwajcarii do Unii, zgłoszonego jako pochodzący ze Szwajcarii. Ponadto przywóz taki nie miał również miejsca podczas całego roku 2010, a pierwotne środki tymczasowe obowiązywały od grudnia 2009 r.

3.3. Przywóz z ChRL do Malezji i Szwajcarii

- (25) Dane statystyczne ChRL wskazują, że wywóz produktu objętego postępowaniem do Malezji rozpoczął się w 2010 r., podczas gdy w latach 2009 i 2008 wywożone były jedynie nieznaczne ilości.
- (26) Szwajcarskie dane statystyczne wskazują, że przywóz z ChRL do Szwajcarii rozpoczął się w roku 2010 i był kontynuowany w roku 2011, podczas gdy w latach 2009 i 2008 przywożone były jedynie nieznaczne ilości. Dane te jednakże dotyczą poziomu kodów CN, tj. mają szerszy zakres niż definicja produktu objętego postępowaniem w niniejszym dochodzeniu. Jak wspomniano wyżej, ustalono, że nie dokonano wywozu produktu objętego postępowaniem ze Szwajcarii do Unii, zgłoszonego jako pochodzący ze Szwajcarii. W związku z tym w dochodzeniu nie udało się ustalić przeprowadzania przeładunku drutu molibdenowego pochodzącego z ChRL w Szwajcarii.

3.4. Wniosek dotyczący zmiany w strukturze handlu

Malezja

- (27) Ogólny spadek wywozu produktu objętego postępowaniem z ChRL do Unii od 2010 r. i równoległy wzrost wywozu z Malezji oraz wywozu z ChRL do Malezji po wprowadzeniu środków pierwotnych stanowią zmianę struktury handlu między wymienionymi wyżej państwami z jednej strony a Unią z drugiej strony.

Szwajcaria

- (28) W przypadku Szwajcarii nie stwierdzono zmiany struktury handlu pomiędzy ChRL, Szwajcarią i Unią w zakresie przywozu produktu objętego postępowaniem. W związku z tym dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych poprzez przywóz drutu molibdenowego wysyłanego ze Szwajcarii należy zakończyć.

4. Charakter praktyki związanej z obchodzeniem środków a brak wystarczającej racjonalnej przyczyny czy też ekonomicznego uzasadnienia

- (29) Art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zawiera wymóg, zgodnie z którym zmiana struktury handlu powinna wynikać z praktyki, procesu lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia poza nałożonym cłem. Praktyki, proces lub prace obejmują między innymi wysyłanie danego produktu, którego dotyczy środek, przez państwa trzecie.
- (30) Porównanie przepływów handlowych pomiędzy ChRL i Malezją, z jednej strony, oraz Malezją i Unią, z drugiej strony, wskazuje na przeprowadzanie przeła-

dunku. Zarzut zamieszczony we wniosku nie został zakwestionowany przez żaden z podmiotów: ani przez podmioty z ChRL lub Malezji, ani przez podmioty z Unii. Przypomina się, że żaden z producentów drutu molibdenowego z Malezji nie współpracował w ramach tego dochodzenia.

- (31) W ramach dochodzenia nie ujawniono żadnej innej racjonalnej przyczyny lub ekonomicznego uzasadnienia dla przeładunku poza unikaniem obowiązujących środków. Nie znaleziono żadnych elementów innych niż unikanie cła, które można by uznać za rekompensatę kosztów przeładunku produktu objętego postępowaniem z ChRL w Malezji.
- (32) Wniosek ten potwierdza fakt, iż żaden producent drutu molibdenowego z Malezji nie zgłosił się podczas niniejszego dochodzenia.
- (33) Ponadto należy zauważyć, że przywóz z Malezji został przerwany mniej więcej w czasie publikacji rozporządzenia wszczynającego.
- (34) Stwierdzono zatem, że wobec braku innego wystarczającego powodu lub ekonomicznego uzasadnienia w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zmiana struktury handlu pomiędzy ChRL i Malezją, z jednej strony, i Unią, z drugiej strony, wynikała z wprowadzenia obowiązujących środków.

5. Osłabienie skutków naprawczych istniejących celów w zakresie cen lub ilości produktu podobnego

- (35) W celu dokonania oceny, czy produkty przywożone z Malezji osłabiły pod względem ilości i cen skutki naprawcze obowiązujących środków, wykorzystano dane dostępne w źródłach statystycznych, jak opisano w motywie 21, uznając je za najlepsze dostępne dane dotyczące ilości i cen wywozu z Malezji.
- (36) Wzrost przywozu z Malezji uznano za znaczny w ujęciu ilościowym. Poziom przywozu z Malezji w OD wynosi około 6 % przywozu produktu pochodzącego z ChRL do Unii przed wprowadzeniem środka.
- (37) Porównanie poziomu usuwającego szkodę określonego w rozporządzeniu pierwotnym oraz średniej ważonej ceny eksportowej wykazało znaczne zniżenie cen. W związku z tym stwierdzono, że skutki naprawcze obowiązujących środków zostały osłabione zarówno pod względem ilości, jak i ceny.

6. Dowody dumpingu w odniesieniu do normalnych wartości ustalonych wcześniej dla produktu podobnego

- (38) W związku z brakiem współpracy ze strony jakiegokolwiek producenta eksportującego ceny eksportowe zostały ustalone na podstawie dostępnych faktów, zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego. Za najbardziej wiarygodne uznano ceny dostępne w źródłach statystycznych opisanych w motywie 21.
- (39) Zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego uznano za stosowne założenie, że wartością normalną stosowaną w dochodzeniu w sprawie o obchodzenia przepisów jest wartość normalna ustalona podczas pierwotnego dochodzenia. Wobec braku współpracy i na mocy art. 18 rozporządzenia podstawowego, dla celów porównania ceny eksportowej i wartości normalnej uznano za stosowne założenie, że asortyment towarów analizowanych podczas niniejszego dochodzenia był taki sam jak w pierwotnym dochodzeniu.
- (40) W pierwotnym dochodzeniu za odpowiednie analogiczne państwo o gospodarce rynkowej uznano Stany Zjednoczone. Z uwagi na to, że producent z państwa analogicznego sprzedawał jedynie niewielką część produkcji na krajowym rynku amerykańskim, stwierdzono, że wykorzystanie danych dotyczących takiej sprzedaży dla celów określenia lub skonstruowania wartości normalnej byłoby nieodpowiednie. W związku z tym wartość normalną dla ChRL ustalono na podstawie cen eksportowych ze Stanów Zjednoczonych do innych państw trzecich, w tym do Unii.
- (41) Zgodnie z art. 2 ust. 11 i 12 rozporządzenia podstawowego dumping obliczono poprzez porównanie średniej ważonej wartości normalnej ustalonej w rozporządzeniu pierwotnym i średnich ważonych cen eksportowych ustalonych w obecnym OD wyrażonych jako odsetek ceny netto CIF na granicy Unii przed ocleniem.
- (42) Porównanie średniej ważonej wartości normalnej i średnich ważonych cen eksportowych wykazało istnienie dumpingu.

C. ŚRODKI

- (43) Uwzględniając powyższe fakty, stwierdzono, że ostateczne cła antydumpingowe nałożone na przywóz drutu molibdenowego pochodzącego z ChRL były obchodzone poprzez przeładunek w Malezji.
- (44) Zgodnie z art. 13 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego obowiązujące środki antydumpingowe mające zastosowanie do przywozu produktu objętego postępowaniem pochodzącego z ChRL powinny zostać rozszerzone na przywóz tego samego produktu wysyłanego z Malezji, bez względu na to, czy został zgłoszony jako pochodzący z Malezji.
- (45) Rozszerzeniem należy objąć środki ustanowione w art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 511/2010,

czyli ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 64,3 % stosowane do ceny netto CIF na granicy Unii przed ocleniem.

- (46) Zgodnie z art. 13 ust. 3 i art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, które stanowią, że wszelkie rozszerzone środki należy stosować do przywozu produktów wwozonych do Unii, objętych rejestracją wymaganą rozporządzeniem wszczynającym, cło należy pobierać od tego zarejestrowanego przywozu drutu molibdenowego wysyłanego z Malezji.

D. ZAKOŃCZENIE DOCHODZENIA DOTYCZĄCEGO PRZYWOZU ZE SZWAJCARII

- (47) W świetle ustaleń dotyczących Szwajcarii należy zakończyć dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych poprzez przywóz produktu objętego postępowaniem wysyłanego ze Szwajcarii oraz zaprzestać rejestracji przywozu drutu molibdenowego wysyłanego ze Szwajcarii, które wprowadzono rozporządzeniem wszczynającym.

E. WNIOSKI O ZWOLNIENIE

- (48) Przypomina się, że żaden producent czy eksporter drutu molibdenowego do Unii nie zgłosił się ani nie został podczas niniejszego dochodzenia zidentyfikowany jako istniejący w Malezji. Niemniej jednak producenci z Malezji, którzy nie wywozili do Unii produktu objętego postępowaniem podczas OD i którzy rozważają złożenie wniosku o zwolnienie z rozszerzonego cła antydumpingowego na mocy art. 11 ust. 4 i art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, będą zobowiązani do wypełnienia kwestionariusza w celu umożliwienia Komisji ustalenia, czy zwolnienie może być uzasadnione. Tego rodzaju wyłączenie można przyznać po dokonaniu oceny sytuacji rynkowej produktu objętego postępowaniem, mocy produkcyjnych i stopnia wykorzystania mocy produkcyjnych, zakupów i sprzedaży oraz prawdopodobieństwa kontynuowania praktyk, w odniesieniu do których nie ma wystarczającego powodu lub ekonomicznego uzasadnienia, oraz dowodów dumpingu. W takim przypadku Komisja najprawdopodobniej przeprowadziłaby również wizytę weryfikacyjną na miejscu. Wniosek należałoby niezwłocznie skierować do Komisji, razem z wszelkimi odpowiednimi informacjami, w szczególności takimi, jak wszelkie zmiany w działalności przedsiębiorstwa związane z produkcją i sprzedażą.
- (49) W przypadku przyznania zwolnienia Komisja, po konsultacji z Komitetem Doradczym, przedstawi wniosek dotyczący odpowiedniej zmiany rozszerzonych obowiązków. Następnie wszelkie przyznane zwolnienia będą monitorowane w celu zapewnienia zgodności z warunkami określonymi w rozporządzeniu.

F. UJAWNIEŃ USTALEŃ

- (50) Zainteresowane strony zostały poinformowane o najważniejszych faktach i względach prowadzących do powyższych wniosków oraz miały możliwość wypowiedzenia się i przedstawienia swoich uwag,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 511/2010 na przywóz drutu molibdenowego, zawierającego przynajmniej 99,95 % masy molibdenu, o maksymalnym wymiarze przekroju poprzecznego przekraczającym 1,35 mm, lecz nie większym niż 4,0 mm, obecnie objętego kodem CN ex 8102 96 00, pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, zostaje niniejszym rozszerzone na przywóz drutu molibdenowego, zawierającego przynajmniej 99,95 % masy molibdenu, o maksymalnym wymiarze przekroju poprzecznego przekraczającym 1,35 mm, lecz nie większym niż 4,0 mm, obecnie objętego kodem CN ex 8102 96 00 (kod TARIC 8102 96 00 11) wysyłanego z Malezji, bez względu na to, czy został zgłoszony jako pochodzący z Malezji.

2. Cła rozszerzone na mocy ust. 1 pobiera się od przywozu wysyłanego z Malezji, bez względu na to, czy został zgłoszony jako pochodzący z Malezji, zarejestrowanego zgodnie z art. 2 rozporządzenia (UE) nr 477/2011 oraz art. 13 ust. 3 i art. 14 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009.

3. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

1. Wnioski o zwolnienie z ceł rozszerzonych na mocy art. 1 składa się na piśmie w jednym z języków urzędowych Unii. Wnioski muszą być podpisane przez osobę upoważnioną do reprezentowania podmiotu wnoszącego o zwolnienie. Wnioski należy przesyłać na następujący adres:

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 9 stycznia 2012 r.

European Commission
Directorate-General for Trade
Directorate H
Office: N105 4/92
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

Faks + 32 2297 98 81

E-mail: TRADE-13-3-MOLYBDENUM@ec.europa.eu

2. Zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 Komisja, po konsultacji z Komitetem Doradczym, może w drodze decyzji zezwolić na zwolnienie z cła rozszerzonego na mocy art. 1 niniejszego rozporządzenia przywozu, który nie stnowi obejścia środków antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 511/2010.

Artykuł 3

Dochodzenie wszczęte rozporządzeniem Komisji (UE) nr 477/2011 dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 511/2010 na przywóz niektórych rodzajów drutu molibdenowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, w drodze przywozu niektórych rodzajów drutu molibdenowego wysyłanego ze Szwajcarii, bez względu na to, czy został zgłoszony jako pochodzący ze Szwajcarii, zostaje niniejszym zakończone.

Artykuł 4

Organom celnym poleca się niniejszym zaprzestanie rejestracji przywozu, ustanowionej zgodnie z art. 2 rozporządzenia (UE) nr 477/2011.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W imieniu Rady

N. WAMMEN

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 15/2012**z dnia 10 stycznia 2012 r.****zmieniające po raz 162. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z siecią Al-Kaida**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z siecią Al-Kaida⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 1 lit. a) i art. 7a ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 zawiera wykaz osób, grup i podmiotów, których fundusze oraz zasoby gospodarcze podlegają zamrożeniu na mocy tego rozporządzenia.
- (2) Dnia 28 grudnia 2011 r. Komitet Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Sankcji podjął decyzję o wykreśleniu sześciu podmiotów z wykazu osób, grup i podmiotów, w odniesieniu do których należy stosować zamrożenie funduszy i zasobów gospo-

darczych, po rozpatrzeniu złożonego przez te podmioty wniosku o skreślenie ich nazw z wykazu oraz szczególnego sprawozdania Rzecznika Praw Obywatelskich, sporządzonego zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 1904(2009). Ponadto, dnia 30 grudnia 2011 r. komitet podjął decyzję o wykreśleniu jednego nazwiska z wykazu.

- (3) Należy zatem wprowadzić odpowiednie zmiany do załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 zostaje zmieniony zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 stycznia 2012 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Szef Służby ds. Instrumentów Polityki Zagranicznej

⁽¹⁾ Dz.U. L 139 z 29.5.2002, s. 9.

ZAŁĄCZNIK

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 wprowadza się następujące zmiany:

(1) w tytule „Osoby prawne, grupy i podmioty” wykreśla się następujące wpisy:

- „a) Barakaat North America, Inc., 925, Washington Street, Dorchester, Massachussets, USA; 2019, Bank Street, Ottawa, Ontario, Kanada.
- b) Barakat Computer Consulting (BCC), Mogadiszu, Somalia.
- c) Barakat Consulting Group (BCG), Mogadiszu, Somalia.
- d) Barakat Global Telephone Company, Mogadiszu, Somalia; Dubaj, Zjednoczone Emiraty Arabskie.
- e) Barakat Post Express (BPE), Mogadiszu, Somalia.
- f) Barakat Refreshment Company, Mogadiszu, Somalia; Dubaj, Zjednoczone Emiraty Arabskie.”.

(2) W tytule „Osoby fizyczne” wykreśla się następujący wpis:

„Sajid Mohammed Badat (alias a) Abu Issa, b) Saajid Badat, c) Sajid Badat, d) Muhammed Badat, e) Sajid Muhammad Badat, f) Saajid Mohammad Badet, g) Muhammed Badet, h) Sajid Muhammad Badet, i) Sajid Mahomed Badat). Data urodzenia: 28.3.1979. Miejsce urodzenia: Gloucester, Zjednoczone Królestwo. Obywatelstwo: brytyjskie. Numer paszportu: a) 703114075 (paszport brytyjski), b) 026725401 (paszport brytyjski, utracił ważność 22.4.2007), c) 0103211414 (paszport brytyjski). Dodatkowe informacje: zwolniony z więzienia w Zjednoczonym Królestwie w listopadzie 2010 r. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 2a ust. 4 lit. b): 15.12.2005.”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 16/2012**z dnia 11 stycznia 2012 r.****zmieniające załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów dotyczących żywności mrożonej pochodzenia zwierzęcego przeznaczonej do spożycia przez ludzi****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego⁽¹⁾, w szczególności jego art. 10 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 853/2004 ustanawia dla przedsiębiorstw sektora spożywczego przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego. Przedsiębiorstwa sektora spożywczego zobowiązane są do przestrzegania wymagań określonych w załączniku II do tego rozporządzenia.
- (2) Doświadczenia uzyskane od rozpoczęcia stosowania rozporządzenia (WE) nr 853/2004 ujawniły pewne trudności w zakresie przechowywania żywności pochodzenia zwierzęcego. Gdyby na takiej żywności umieszczano datę pierwotnego zamrożenia, podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze mogłyby lepiej oceniać jej przydatność do spożycia przez ludzi.
- (3) Dyrektywa 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych⁽²⁾ dotyczy etykietowania środków spożywczych dostarczanych konsumentowi końcowemu oraz pewnych aspektów ich prezentacji i reklamy. Dyrektywa ta nie ma jednakże zastosowania do wcześniejszych etapów produkcji.

- (4) Ponadto doświadczenia z egzekwowania przestrzegania przepisów rozporządzenia (WE) nr 853/2004 przez właściwe organy pokazują, że konieczne jest ustanowienie bardziej szczegółowych wymagań w zakresie produkcji i mrożenia żywności pochodzenia zwierzęcego na etapach produkcji poprzedzających ich dostawę konsumentowi końcowemu.
- (5) Stosownie do powyższego należy zmienić załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 853/2004 w celu uwzględnienia wymogów mających zastosowanie do żywności mrożonej pochodzenia zwierzęcego.
- (6) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 853/2004.
- (7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 853/2004 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2 Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2012 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 stycznia 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 55.⁽²⁾ Dz.U. L 109 z 6.5.2000, s. 29.

ZAŁĄCZNIK

W załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 853/2004 dodaje się sekcję IV w brzmieniu:

„SEKCJA IV. WYMOGI MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO ŻYWNOŚCI MROŻONEJ POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO

1. Do celów niniejszej sekcji »data produkcji« oznacza:

- a) datę uboju w przypadku tusz, półtuszy i ćwierćtuszy;
- b) datę uśmiercenia w przypadku ciał zwierząt łownych;
- c) datę odłowu lub połowu w przypadku produktów rybołówstwa;
- d) datę odpowiednio przetwarzania, rozbioru, mielenia lub przygotowania w przypadku pozostałej żywności pochodzenia zwierzęcego.

2. Do momentu, w którym żywność jest etykietowana zgodnie z dyrektywą 2000/13/WE lub wykorzystywana do dalszego przetwarzania, przedsiębiorstwa sektora spożywczego muszą zapewnić, w przypadku żywności mrożonej pochodzenia zwierzęcego przeznaczonej do spożycia przez ludzi, dostępność następujących informacji dla przedsiębiorstwa sektora spożywczego, któremu dostarczana jest żywność i, na żądanie, dla właściwego organu:

- a) data produkcji; oraz
- b) data zamrożenia, jeżeli jest różna od daty produkcji.

W przypadku żywności wytworzonej z partii surowców o różnych datach produkcji i zamrożenia wymagane jest udostępnienie informacji o najwcześniejszej dacie odpowiednio produkcji lub zamrożenia.

3. Wybór odpowiedniego sposobu udostępnienia takich informacji należy do dostawcy żywności mrożonej, o ile informacje wymagane w pkt 2 będą dostępne dla przedsiębiorstwa sektora spożywczego, któremu dostarczana jest żywność, w sposób gwarantujący ich jasność i jednoznaczność.”.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 17/2012**z dnia 11 stycznia 2012 r.****zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 32/2000 w odniesieniu do przedłużenia obowiązywania unijnych kontyngentów taryfowych na produkty z juty i włókna kokosowego**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 32/2000 z dnia 17 grudnia 1999 r. otwierające i ustalające zarządzanie wspólnotowymi kontyngentami taryfowymi przyjętymi w ramach GATT oraz niektórymi innymi wspólnotowymi kontyngentami taryfowymi i ustanawiające szczegółowe zasady dostosowywania kontyngentów i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1808/95⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 1 lit. b) tiret drugie,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z ofertą złożoną w ramach Konferencji ONZ ds. Handlu i Rozwoju (Unctad) i z jej ogólnym systemem preferencji (GSP), Wspólnota wprowadziła w 1971 r. preferencje taryfowe na produkty z juty i włókna kokosowego pochodzące z niektórych krajów rozwijających się. Preferencje te przyjęły formę stopniowej obniżki ceł wspólnej taryfy celnej i, od 1978 r. do dnia 31 grudnia 1994 r., pełnego ich zawieszenia.
- (2) Od momentu wejścia w życie ogólnego systemu preferencji w 1995 r. Wspólnota, zgodnie z GATT, otworzyła autonomiczne wspólnotowe kontyngenty taryfowe z zerową stawką celną na określone ilości produktów z juty i włókna kokosowego. Kontyngenty taryfowe ustanowione na te produkty na podstawie rozporządzenia (WE) nr 32/2000 zostały przedłużone do dnia 31 grudnia 2011 r. rozporządzeniem Komisji (WE) nr 204/2009⁽²⁾.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 stycznia 2012 r.

- (3) Jako że ogólny system preferencji został przedłużony do dnia 31 grudnia 2013 r. rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 512/2011 z dnia 11 maja 2011 r. zmieniającym rozporządzenie Rady (WE) nr 732/2008 wprowadzające ogólny system preferencji taryfowych na okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2011 r.⁽³⁾, uzgodnienia kontyngentowe na produkty z juty i włókna kokosowego należy również przedłużyć do dnia 31 grudnia 2013 r.
- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 32/2000.
- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Kodeksu Celnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do numerów porządkowych 09.0107, 09.0109 i 09.0111, w piątej kolumnie („okres obowiązywania kontyngentu”) załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 32/2000, wyrażenia „od dnia 1.1.2009 r. do dnia 31.12.2009 r.”, „od dnia 1.1.2010 r. do dnia 31.12.2010 r.” i „od dnia 1.1.2011 r. do dnia 31.12.2011 r.” zastępuje się wyrażeniami „od dnia 1.1.2012 r. do dnia 31.12.2012 r.” i „od dnia 1.1.2013 r. do dnia 31.12.2013 r.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 5 z 8.1.2000, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 71 z 17.3.2009, s. 13.

⁽³⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2011, s. 28.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 18/2012**z dnia 11 stycznia 2012 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie ustalania Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do

produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.

(2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2 Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 stycznia 2012 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MA	62,1
	TN	101,1
	TR	107,7
	ZZ	90,3
0707 00 05	EG	206,0
	TR	160,5
	ZZ	183,3
0709 91 00	EG	208,4
	ZZ	208,4
0709 93 10	MA	74,1
	TR	143,7
	ZZ	108,9
0805 10 20	EG	55,7
	MA	65,9
	TR	65,7
	ZZ	62,4
0805 20 10	MA	94,1
	ZZ	94,1
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	IL	67,0
	MA	62,0
	TR	83,5
	ZZ	70,8
0805 50 10	TR	50,6
	ZZ	50,6
0808 10 80	CA	125,9
	US	134,7
	ZZ	130,3
0808 30 90	CN	99,0
	US	133,6
	ZZ	116,3

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 19/2012**z dnia 11 stycznia 2012 r.****ustalające współczynnik akceptacji dla wydawania pozwoleń na wywóz, odrzucające wnioski o pozwolenie na wywóz i zawieszające składanie wniosków o pozwolenie na wywóz pozakwotowego cukru**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 951/2006 z dnia 30 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi w sektorze cukru ⁽²⁾, w szczególności jego art. 7e w związku z jego art. 9 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 cukier wyprodukowany w ilości przekraczającej kwotę, o której mowa w art. 56 wymienionego rozporządzenia, może zostać wywieziony wyłącznie w ramach limitu ilościowego ustalonego przez Komisję.
- (2) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 372/2011 z dnia 15 kwietnia 2011 r. ustalające limit ilościowy dla wywozu pozakwotowego cukru i pozakwotowej izoglukozy na okres do końca roku gospodarczego 2011/2012 ⁽³⁾ ustala wymienione limity ilościowe.

- (3) Ilości cukru objęte wnioskami o pozwolenie na wywóz przekraczają limit ilościowy określony w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 372/2011. Należy zatem ustalić współczynnik akceptacji dla ilości wnioskowanych w dniach od 2 do 6 stycznia 2012 r. Wszystkie wnioski o pozwolenie na wywóz cukru złożone po dniu 6 stycznia 2012 r. należy zatem odrzucić, a składanie wniosków o pozwolenie na wywóz zawiesić,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Pozwolenia na wywóz pozakwotowego cukru, o które wnioski złożono w dniach od 2 do 6 stycznia 2012 r. są wydawane dla wnioskowanych ilości pomnożonych przez współczynnik akceptacji w wysokości 38,474060 %.

2. Wnioski o pozwolenie na wywóz pozakwotowego cukru złożone w dniach 9, 10, 11, 12 i 13 stycznia 2012 r. zostają odrzucone.

3. Składanie wniosków o pozwolenie na wywóz pozakwotowego cukru zawiesza się na okres od dnia 16 stycznia 2012 r. do dnia 30 września 2012 r.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 stycznia 2012 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącą,

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 178 z 1.7.2006, s. 24.

⁽³⁾ Dz.U. L 102 z 16.4.2011, s. 8.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 20/2012**z dnia 11 stycznia 2012 r.****ustalające współczynnik przydziału, jaki należy zastosować do wniosków o pozwolenie na przywóz, złożonych w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 6 stycznia 2012 r. w ramach kontyngentu taryfowego otwartego rozporządzeniem (WE) nr 2305/2003 dla jęczmienia**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1301/2006 z dnia 31 sierpnia 2006 r. ustanawiające wspólne zasady zarządzania kontyngentami taryfowymi na przywóz produktów rolnych, podlegającymi systemowi pozwoleń na przywóz ⁽²⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2305/2003 ⁽³⁾ otworzyło roczny kontyngent taryfowy na przywóz 307 105 ton jęczmienia (numer porządkowy 09.4126).
- (2) Z komunikatu sporządzonego zgodnie z art. 3 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2305/2003 wynika, że wnioski złożone w okresie od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 6 stycznia 2012 r. do godziny 13.00 czasu obowiązującego w Brukseli, zgodnie z art. 3 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia, dotyczą ilości wyższych niż ilości dostępne. Należy zatem określić, na jakie ilości pozwolenia mogą być wydawane, poprzez ustalenie współczynnika przydziału, jaki należy zastosować do ilości, w odniesieniu do których złożono wnioski.

(3) Należy również wstrzymać wydawanie pozwoleń na przywóz z tytułu rozporządzenia (WE) nr 2305/2003 w bieżącym okresie obowiązywania kontyngentu.

(4) W celu zapewnienia efektywnego zarządzania procedurą wydawania pozwoleń na przywóz niniejsze rozporządzenie musi wejść w życie niezwłocznie po jego opublikowaniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Każdy wniosek o pozwolenie na przywóz jęczmienia objętego kontyngentem, o którym mowa w art. 1 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2305/2003, złożony w okresie od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 6 stycznia 2012 r. do godziny 13.00 czasu obowiązującego w Brukseli, podlega wydaniu pozwolenia na ilości objęte wnioskiem pomnożone przez współczynnik przydziału w wysokości 3,989135 %.

2. W bieżącym okresie obowiązywania kontyngentu wstrzymuje się wydawanie pozwoleń na ilości, w odniesieniu do których złożono wnioski od dnia 6 stycznia 2012 r. od godziny 13.00 czasu obowiązującego w Brukseli.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 stycznia 2012 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 238 z 1.9.2006, s. 13.

⁽³⁾ Dz.U. L 342 z 30.12.2003, s. 7.

DECYZJE

DECYZJA KOMISJI

z dnia 11 stycznia 2012 r.

w sprawie zakończenia postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu octanu winylu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki oraz zwolnienia kwot zabezpieczonych z tytułu nałożenia ceł tymczasowych

(2012/24/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9,

po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

1. Wszczęcie postępowania i wprowadzenie środków tymczasowych

- (1) W dniu 22 października 2010 r. Komisja otrzymała skargę złożoną zgodnie z art. 5 rozporządzenia podstawowego dotyczącą domniemanego dumpingu wyrządzającego szkodę w odniesieniu do przywozu octanu winylu (zwanego dalej „produktem objętym postępowaniem”) pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki („Stany Zjednoczone”).
- (2) Skarga została złożona przez Ineos Oxide Ltd („skarżący”), producenta reprezentującego znaczną część, w tym przypadku ponad 25 %, ogólnej produkcji unijnej produktu objętego postępowaniem.
- (3) W dniu 4 grudnia 2010 r. Komisja powiadomiła w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾ o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu do Unii octanu winylu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych.

- (4) Komisja, rozporządzeniem (UE) nr 821/2011⁽³⁾ („rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych”), nałożyła tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz octanu winylu objętego obecnie kodem CN 2915 32 00 pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych.

B. WYCOFANIE SKARGI I ZAKOŃCZENIE POSTĘPOWANIA

- (5) W piśmie z dnia 4 listopada 2011 r. skierowanym do Komisji skarżący oficjalnie wycofał skargę.
- (6) Zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w przypadku wycofania skargi postępowanie może zostać zakończone, o ile nie jest to sprzeczne z interesem Unii.
- (7) Komisja uznała, że obecne postępowanie powinno zostać zakończone, ponieważ dochodzenie nie ujawniło żadnych okoliczności wskazujących, iż takie zakończenie nie leżałoby w interesie Unii. Zainteresowane strony zostały odpowiednio poinformowane i umożliwiono im przedstawienie uwag. Nie wpłynęły żadne uwagi wskazujące, że takie zakończenie nie leżałoby w interesie Unii.
- (8) W następstwie ujawnienia informacji jedna ze stron stwierdziła, że nie powinna być ona zostać wykluczona z definicji przemysłu unijnego, lub że ewentualnie należy tak zmienić rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych, aby definicja uwzględniała tę stronę. W tym względzie należy stwierdzić, że ustalenia rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, na podstawie informacji uzyskanych w trakcie dochodzenia, miały charakter jedynie tymczasowy, jak stwierdzono w motywie 31 samego rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Ponieważ po wycofaniu skargi postępowania antydumpingowe zostają zakończone bez wprowadzania środków ostatecznych, niewłaściwe jest podawanie ostatecznych ustaleń w decyzji o zakończeniu postępowania, ani też zmienianie rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. C 327 z 4.12.2010, s. 23.

⁽³⁾ Dz.U. L 209 z 17.8.2011, s. 24.

(9) Przypomina się, że omawiane ustalenia miały charakter tymczasowy. Wynika z tego, że wszelkie przyszłe sprawy odnoszące się do produktu lub stron, których dotyczy niniejsze postępowanie, będą oceniane indywidualnie na podstawie faktów.

Artykuł 2

Rozporządzenie (UE) nr 821/2011 traci moc.

(10) Komisja stwierdza zatem, iż postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu do Unii pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych produktu objętego postępowaniem powinno zostać zakończone bez wprowadzania środków antydumpingowych.

Artykuł 3

Kwoty zabezpieczone przez nałożenie rozporządzeniem (UE) nr 821/2011 tymczasowych ceł antydumpingowych na przywóz octanu winylu, objętego obecnie kodem CN 2915 32 00 i pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki zostają zwolnione.

(11) Należy zwolnić wszelkie cła tymczasowo zabezpieczone na podstawie rozporządzenia (UE) nr 821/2011,

Artykuł 4

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Sporządzono w Brukseli dnia 11 stycznia 2012 r.

Artykuł 1

Postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu octanu winylu objętego obecnie kodem CN 2915 32 00 pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki zostaje niniejszym zakończone bez wprowadzania środków antydumpingowych.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

DECYZJA NR 1/2011 KOMISJI MIESZANEJ UTWORZONEJ W RAMACH UMOWY INTERBUS O MIĘDZYNARODOWYCH OKAZJONALNYCH PRZEWOZACH PASAŻERÓW AUTOKARAMI I AUTOBUSAMI

z dnia 11 listopada 2011 r.

w sprawie przyjęcia regulaminu i dostosowania załącznika 1 do Umowy dotyczącego warunków mających zastosowanie do przewoźników drogowego transportu pasażerskiego, załącznika 2 do Umowy dotyczącego norm technicznych mających zastosowanie do autobusów i autokarów oraz wymagań dotyczących przepisów socjalnych, o których mowa w art. 8 Umowy

(2012/25/UE)

KOMISJA MIESZANA,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

uwzględniając Umowę Interbus o międzynarodowych okazjonalnych przewozach pasażerów autokarami i autobusami⁽¹⁾, w szczególności jej art. 23 i 24,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 23 ust. 3 Umowy Interbus o międzynarodowych okazjonalnych przewozach pasażerów autokarami i autobusami (zwanej dalej „Umową”) Komisja Mieszana zobowiązana jest określić swój regulamin.
- (2) W myśl art. 24 ust. 2 lit. c) Umowy Komisja Mieszana odpowiada za dostosowywanie załącznika 1 do Umowy dotyczącego warunków mających zastosowanie do przewoźników drogowego transportu pasażerskiego oraz załącznika 2 do Umowy dotyczącego norm technicznych mających zastosowanie do autobusów i autokarów. Ponadto Komisja Mieszana odpowiada zgodnie z art. 24 ust. 2 lit. e) Umowy za dostosowywanie wymagań dotyczących przepisów socjalnych, o których mowa w art. 8 Umowy, tak aby uwzględnić w nich nowe środki przedsięwzięte w Unii,

Artykuł 1

Niniejszym przyjęty zostaje regulamin Komisji Mieszanej, zawarty w załączniku I do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Załącznik 1 do Umowy dotyczący warunków mających zastosowanie do przewoźników drogowego transportu pasażerskiego, załącznik 2 do Umowy dotyczący norm technicznych mających zastosowanie do autobusów i autokarów oraz wymagania dotyczące przepisów socjalnych, o których mowa w art. 8 Umowy, zostają niniejszym zmienione zgodnie z załącznikiem II do niniejszej decyzji.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 listopada 2011 r.

Przewodniczący
Sz. SCHMIDT

Sekretarz
G. PATRIS

⁽¹⁾ Dz.U. L 321 z 26.11.2002, s. 13.

ZAŁĄCZNIK I

Regulamin Komisji Mieszanej utworzonej w ramach Umowy Interbus o międzynarodowych okazjonalnych przewozach pasażerów autokarami i autobusami

Artykuł 1

Nazwa Komisji Mieszanej

Komisja Mieszana utworzona w myśl art. 23 Umowy Interbus o międzynarodowych okazjonalnych przewozach pasażerów autokarami i autobusami jest dalej zwana „Komisją Mieszaną”.

Artykuł 2

Przewodniczący

1. Komisji Mieszanej przewodniczy w imieniu Unii Europejskiej przedstawiciel Komisji Europejskiej (zwanej dalej „Komisją”).
2. Osoba stojąca na czele delegacji Unii, lub w razie konieczności zastępca tej osoby, pełni obowiązki przewodniczącego Komisji Mieszanej.
3. Przewodniczący kieruje pracami Komisji Mieszanej.

Artykuł 3

Delegacje

1. Strony, w stosunku do których Umowa weszła w życie (zwane dalej „stronami”), wyznaczają swoich przedstawicieli do Komisji Mieszanej. Delegacja Unii składa się z przedstawicieli Komisji, którym towarzyszą przedstawiciele państw członkowskich.
2. Każda strona wyznacza osobę, która będzie stała na czele jej delegacji, oraz w razie konieczności zastępcę tej osoby.
3. Każda strona ma prawo wyznaczać nowych przedstawicieli do Komisji Mieszanej. O wszelkich tego typu zmianach należy natychmiast pisemnie informować sekretarza Komisji Mieszanej.
4. Przedstawiciele Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej mają prawo uczestniczenia w posiedzeniach Komisji Mieszanej jako obserwatorzy. Za zgodą osób stojących na czele pozostałych delegacji przewodniczący ma prawo zaprosić na posiedzenie Komisji Mieszanej osoby spoza delegacji, po to aby dostarczyły one informacji na określone tematy.
5. O składzie delegacji strony powiadamiają sekretarza Komisji Mieszanej przynajmniej tydzień przed posiedzeniem.

Artykuł 4

Sekretariat

1. Przedstawiciel Komisji zapewnia Komisji Mieszanej sekretariat. Przewodniczący Komisji Mieszanej wyznacza sekretarza, który pełni swoje obowiązki do czasu, gdy wyznaczony zostanie nowy sekretarz. Przewodniczący przekazuje pozostałym stronom imię, nazwisko i inne informacje dotyczące sekretarza.
2. Sekretarz odpowiada za komunikację między delegacjami, w tym za obieg dokumentów, oraz nadzoruje wykonywanie czynności sekretarskich.

Artykuł 5

Posiedzenia Komisji Mieszanej

1. Posiedzenia Komisji Mieszanej zwoływane są na wniosek przynajmniej jednej ze stron. Posiedzenia zwoływane są przez przewodniczącego.
2. Przynajmniej 15 dni roboczych przed rozpoczęciem posiedzenia przewodniczący wysyła osobom stojącym na czele pozostałych delegacji: zawiadomienie o posiedzeniu, roboczy porządek obrad oraz dokumenty przeznaczone na posiedzenie.
3. Każda ze stron ma prawo wystąpić do przewodniczącego o skrócenie terminu powiadomienia, o którym mowa w ust. 2, jeśli wymaga tego nagły charakter określonej sprawy.
4. Posiedzenia Komisji Mieszanej są niejawne, chyba że osoby stojące na czele delegacji zadecydują inaczej.
5. Posiedzenia Komisji Mieszanej odbywają się w Brukseli, chyba że strony postanowią odbyć posiedzenie w innym miejscu.

Artykuł 6

Porządek obrad

1. Przewodniczący, wspomagany przez sekretarza, sporządza roboczy porządek każdego posiedzenia oraz – po zasięgnięciu opinii osób stojących na czele pozostałych delegacji – ustala jego datę i miejsce. Co najmniej 15 dni roboczych przed rozpoczęciem posiedzenia przewodniczący przesyła wstępny porządek obrad osobom stojącym na czele pozostałych delegacji. Wraz z porządkiem obrad przesyła wszelkie niezbędne dokumenty robocze.
2. Termin powiadomienia określony w ust. 1 nie ma zastosowania do posiedzeń zwoływanych w trybie pilnym zgodnie z art. 5 ust. 3.
3. Każda strona może najpóźniej 24 godziny przed rozpoczęciem posiedzenia zaproponować, aby do wstępnego porządku obrad dodać nowy punkt lub punkty. Wnioski o dodanie nowych punktów do porządku obrad należy przysyłać przewodniczącemu na piśmie wraz z uzasadnieniem.
4. Komisja Mieszana przyjmuje porządek obrad na początku posiedzenia. Komisja Mieszana ma prawo podjąć decyzję, by do porządku obrad dodać punkt niefigurujący we wstępnym porządku obrad.

Artykuł 7

Przyjmowanie aktów

1. Komisja Mieszana przyjmuje swoje decyzje jednomyślnie w głosowaniu stron reprezentowanych na posiedzeniu, zgodnie z art. 23 ust. 5 i 6 Umowy. Zalecenia, zwłaszcza zalecenia objęte art. 24 ust. 2 lit. g) Umowy, przyjmuje w drodze uzgodnienia stanowisk między delegacjami stron reprezentowanych na posiedzeniu. Decyzje i zalecenia są zatytułowane następująco: słowo „decyzja” lub „zalecenie”, po którym następują: numer seryjny, data przyjęcia oraz określenie przedmiotu aktu.
2. Decyzje i zalecenia Komisji Mieszanej podpisywane są przez przewodniczącego i sekretarza. Przesyłane są przez sekretarza pozostałym szefom delegacji.
3. Każda ze stron ma prawo do decyzji, by opublikować jakikolwiek akt przyjęty przez Komisję Mieszaną.
4. Akty uchwalane przez Komisję Mieszaną mogą być przyjmowane w procedurze pisemnej, o ile zostało to uzgodnione przez osoby stojące na czele delegacji. Przewodniczący przekazuje projekt danego aktu osobom stojącym na czele pozostałych delegacji, a w odpowiedzi osoby te określają: czy popierają projekt, czy są przeciwko niemu; czy proponują zmiany do projektu lub czy potrzebują więcej czasu na jego rozważenie. Jeśli projekt zostaje przyjęty, przewodniczący finalizuje decyzję lub zalecenie zgodnie z ust. 1 i 2.
5. Zalecenia i decyzje sporządzane są w językach: angielskim, francuskim i niemieckim; teksty w tych językach są autentyczne. Każda ze stron odpowiada za poprawne przetłumaczenie zaleceń i decyzji na swój (swoje) język(-i) oficjalny(-e). Tłumaczenia na pozostałe języki Unii dokonywane są przez Komisję.

Artykuł 8

Protokół obrad

1. Przewodniczący odpowiada za to, by sekretarz sporządził projekt protokołu każdego posiedzenia Komisji Mieszanej w terminie 15 dni roboczych od posiedzenia.
2. Obowiązuje zasada, że protokół obrad zawiera – w odniesieniu do każdego punktu porządku obrad – następujące informacje:
  - szczegółowe dane na temat dokumentów przekazanych Komisji Mieszanej,
  - oświadczenia zgłoszone do protokołu przez każdą ze stron,
  - podjęte decyzje, sformułowane zalecenia oraz przyjęte ustalenia.
3. Projekt protokołu obrad przekazywany jest Komisji Mieszanej do zatwierdzenia zgodnie z procedurą pisemną, o której mowa w art. 7 ust. 4. Jeśli wspomniana procedura nie zostanie dopełniona, protokół obrad przyjmowany jest przez Komisję Mieszaną na następnym posiedzeniu.
4. Protokół obrad – przyjęty przez Komisję Mieszaną – zostaje podpisany przez przewodniczącego i sekretarza oraz zarchiwizowany przez sekretarza. Kopię protokołu obrad sekretarz przesyła osobom stojącym na czele pozostałych delegacji.

*Artykuł 9***Poufność**

Bez uszczerbku dla art. 7 ust. 3 o publikowaniu aktów, przebieg posiedzeń oraz dokumenty Komisji Mieszanej objęte są tajemnicą zawodową.

*Artykuł 10***Koszty**

1. Każda strona ponosi koszty swojego uczestnictwa w posiedzeniach Komisji Mieszanej.
2. Komisja Mieszana podejmuje decyzje co do zwrotu kosztów związanych z zadaniami powierzonymi osobom wezwanym przez przewodniczącego zgodnie z art. 3 ust. 4.

*Artykuł 11***Korespondencja**

Wszelkie pisma kierowane do przewodniczącego Komisji Mieszanej lub od niego pochodzące są wysyłane do sekretarza Komisji Mieszanej. Sekretarz wysyła wszystkim delegacjom kopie wszelkich pism dotyczących Umowy.

*Artykuł 12***Języki**

Decyzję o tym, jakich języków używa się są na posiedzeniach Komisji Mieszanej oraz w dokumentach, podejmuje Komisja Mieszana. Strona, która jest gospodarzem posiedzenia, nie ma obowiązku zapewnienia tłumaczenia ustnego na inne języki.

ZAŁĄCZNIK II

Zmiany załącznika 1 do Umowy dotyczącego warunków mających zastosowanie do przewoźników drogowego transportu pasażerskiego, załącznika 2 do Umowy dotyczącego norm technicznych mających zastosowanie do autobusów i autokarów oraz wymagań dotyczących przepisów socjalnych, o których mowa w art. 8 Umowy ⁽¹⁾

1. Zmiany w załączniku 1 do Umowy dotyczącym warunków mających zastosowanie do przewoźników drogowego transportu pasażerskiego

Do listy aktów wyszczególnionych w załączniku 1 do Umowy dodaje się następujące akty Unii:

„Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylające dyrektywę Rady 96/26/WE (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 51)”.

2. Zmiany w załączniku 2 do Umowy dotyczącym norm technicznych mających zastosowanie do autobusów i autokarów

1) W art. 1 załącznika 2 do Umowy lit. a), b), c) i d) otrzymują brzmienie:

„a) Badania techniczne pojazdów silnikowych i ich przyczep

— Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/40/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie badań zgodności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep (Dz.U. L 141 z 6.6.2009, s. 12),

— dyrektywa 2000/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2000 r. w sprawie drogowej kontroli przydatności do ruchu pojazdów użytkowych poruszających się we Wspólnocie (Dz.U. L 203 z 10.8.2000, s. 1), zmieniona dyrektywą Komisji 2003/26/WE (Dz.U. L 90 z 8.4.2003, s. 37).

b) Ograniczniki prędkości

— Dyrektywa Rady 92/6/EWG z dnia 10 lutego 1992 r. w sprawie montowania i zastosowania urządzeń ograniczenia prędkości w niektórych kategoriach pojazdów silnikowych we Wspólnocie (Dz.U. L 57 z 2.3.1992, s. 27), ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/85/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 327 z 4.12.2002, s. 8).

c) Dopuszczalne wymiary i dopuszczalna masa całkowita

— Dyrektywa Rady 96/53/WE z dnia 25 lipca 1996 r. ustanawiająca dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym (Dz.U. L 235 z 17.9.1996, s. 59), ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 67 z 9.3.2002, s. 47),

— dyrektywa 97/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lipca 1997 r. odnosząca się do mas i wymiarów niektórych kategorii pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz zmieniająca dyrektywę 70/156/EWG (Dz.U. L 233 z 25.8.1997, s. 1), zmieniona dyrektywą Komisji 2003/19/WE (Dz.U. L 79 z 26.3.2003, s. 6).

d) Urządzenia rejestrujące w transporcie drogowym

— Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz.U. L 370 z 13.12.1985, s. 8), ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1266/2009 (Dz.U. L 339 z 22.12.2009, s. 3), lub równoważne przepisy ustanowione na mocy umowy AETR i protokołów do niej.”;

2) w art. 2 załącznika 2 do Umowy wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się następujący tekst po akapicie pierwszym przed tabelą:

„Emisja spalin

— Dyrektywa Rady 88/77/EWG Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 1987 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do działań, jakie mają być podjęte w celu zapobiegania emisji zanieczyszczeń gazowych z silników Diesla w pojazdach (Dz.U. L 36 z 9.2.1988, s. 33), ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2001/27/WE (Dz.U. L 107 z 18.4.2001, s. 10),

⁽¹⁾ Przy aktualizacji listy aktów uwzględniono nowe przepisy przyjęte przez Unię Europejską do dnia 31 grudnia 2009 r.

— dyrektywa 2005/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 września 2005 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do działań, które należy podjąć przeciwko emisji zanieczyszczeń gazowych i cząstek stałych przez silniki wysokoprężne stosowane w pojazdach oraz emisji zanieczyszczeń gazowych z silników o zapłonie iskrowym zasilanych gazem ziemnym lub gazem płynnym stosowanych w pojazdach (Dz.U. L 275 z 20.10.2005, s. 1), ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2008/74/WE (Dz.U. L 192 z 19.7.2008, s. 51),

— rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 595/2009 z dnia 18 czerwca 2009 r. dotyczące homologacji typu pojazdów silnikowych i silników w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z pojazdów ciężarowych o dużej ładowności (Euro VI) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i obsługi technicznej pojazdów, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 715/2007 i dyrektywę 2007/46/WE oraz uchylające dyrektywy 80/1269/EWG, 2005/55/WE i 2005/78/WE (Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 1).

Zadymienie spalin

— Dyrektywa Rady 72/306/EWG z dnia 2 sierpnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do działań, jakie mają być podjęte w celu zapobiegania emisji zanieczyszczeń z silników Diesla stosowanych w pojazdach (Dz.U. L 190 z 20.8.1972, s. 1), ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2005/21/WE (Dz.U. L 61 z 8.3.2005, s. 25).

Emisja hałasu

— Dyrektywa Rady 70/157/EWG z dnia 6 lutego 1970 r. sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do dopuszczalnego poziomu hałasu i układu wydechowego pojazdów silnikowych (Dz.U. L 42 z 23.2.1970, s. 16), ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2007/34/WE (Dz.U. L 155 z 15.6.2007, s. 49).

Układ hamulcowy

— Dyrektywa Rady 71/320/EWG z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do układów hamulcowych niektórych kategorii pojazdów silnikowych i ich przyczep (Dz.U. L 202 z 6.9.1971, s. 37), ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 2002/78/WE (Dz.U. L 267 z 4.10.2002, s. 23).

Opony

— Dyrektywa Rady 92/23/EWG z dnia 31 marca 1992 r. odnosząca się do opon pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz ich instalowania (Dz.U. L 129 z 14.5.1992, s. 95), ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2005/11/WE (Dz.U. L 46 z 17.2.2005, s. 42).

Urządzenia oświetleniowe i światła sygnalizacyjne

— Dyrektywa Rady 76/756/EWG z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do instalacji urządzeń oświetleniowych i sygnalizacji świetlnej na pojazdach silnikowych i ich przyczepach (Dz.U. L 262 z 27.9.1976, s. 1), ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2008/89/WE (Dz.U. L 257 z 25.9.2008, s. 14).

Zbiornik paliwa

— Dyrektywa Rady 70/221/EWG z dnia 20 marca 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zbiorników ciekłego paliwa oraz tylnych zabezpieczeń pojazdów silnikowych i ich przyczep (Dz.U. L 76 z 6.4.1970, s. 23), ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2006/20/WE (Dz.U. L 48 z 18.2.2006, s. 16).

Lusterka wsteczne

— Dyrektywa 2003/97/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do homologacji typu urządzeń służących do pośredniego widzenia oraz pojazdów wyposażonych w te urządzenia, zmieniająca dyrektywę 70/156/EWG i uchylająca dyrektywę 71/127/EWG (Dz.U. L 25 z 29.1.2004, s. 1), ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2005/27/WE (Dz.U. L 81 z 30.3.2005, s. 44).

Pasy bezpieczeństwa — montaż

— Dyrektywa Rady 77/541/EWG z dnia 28 czerwca 1977 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących w pojazdach silnikowych (Dz.U. L 220 z 29.8.1977, s. 95), ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/40/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 146).

Pasy bezpieczeństwa — punkty mocowania

- Dyrektywa Rady 76/115/EWG z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do punktów mocowania pasów bezpieczeństwa w pojazdach silnikowych (Dz.U. L 24 z 30.1.1976, s. 6), ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 149).

Siedzenia

- Dyrektywa Rady 74/408/EWG z dnia 22 lipca 1974 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do wyposażenia wewnętrznego pojazdów silnikowych (wytrzymałość siedzeń i ich punktów mocowania) (Dz.U. L 221 z 12.8.1974, s. 1), ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 143).

Budowa wnętrza (zapobieganie ryzyku rozprzestrzeniania się płomieni)

- Dyrektywa 95/28/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. odnosząca się do palności materiałów konstrukcyjnych używanych w niektórych kategoriach pojazdów silnikowych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 1).

Urządzenie wnętrza (wyjścia awaryjne, dostępność, liczba siedzeń, wytrzymałość nadwozia itd.)

- Dyrektywa 2001/85/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2001 r. odnosząca się do przepisów szczególnych dotyczących pojazdów wykorzystywanych do przewozu pasażerów i mających więcej niż osiem siedzeń poza siedzeniem kierowcy oraz zmieniająca dyrektywy 70/156/EWG i 97/27/WE (Dz.U. L 42 z 13.2.2002, s. 1).;

b) tabela otrzymuje brzmienie:

„Pozycja	Regulamin EKG ONZ / ostatnia seria zmian	Akt Unii (pierwotny – ostatni)
Emisja spalin	49/01 49/02, homologacja typu A 49/02, homologacja typu B	dyrektywa 88/77/EWG dyrektywa 2001/27/WE dyrektywa 2005/55/WE dyrektywa 2008/74/WE rozporządzenie (WE) nr 595/2009
Zadymienie spalin	24/03	dyrektywa 72/306/EWG dyrektywa 2005/21/WE
Emisja hałasu	51/02	dyrektywa 70/157/EWG dyrektywa 2007/34/WE
Układ hamulcowy	13/11	dyrektywa 71/320/EWG dyrektywa 2002/78/WE
Opony	54	dyrektywa 92/23/EWG dyrektywa 2005/11/WE
Urządzenia oświetleniowe i światła sygnalizacyjne	48/01	dyrektywa 76/756/EWG dyrektywa 2008/89/WE
Zbiornik paliwa	34/02 67/01 110	dyrektywa 70/221/EWG dyrektywa 2006/20/WE

Pozycja	Regulamin EKG ONZ / ostatnia seria zmian	Akt Unii (pierwotny – ostatni)
Lusterka wsteczne	46/01	dyrektywa 2003/97/WE dyrektywa 2005/27/WE
Pasy bezpieczeństwa – montaż	16/06	dyrektywa 77/541/EWG dyrektywa 2005/40/WE
Pasy bezpieczeństwa – punkty mocowania	14/07	dyrektywa 76/115/EWG dyrektywa 2005/41/WE
Siedzenia	17/08 80/01	dyrektywa 74/408/EWG dyrektywa 2005/39/WE
Budowa wnętrza (zapobieganie ryzyku rozprzestrzeniania się płomieni)	118	dyrektywa 95/28/WE
Urządzenie wnętrza (wyjścia awaryjne, dostępność, liczba siedzeń)	107.02	dyrektywa 2001/85/WE
Ochrona przed przewróceniem	66.01	dyrektywa 2001/85/WE ¹⁾

3) *Zmiany wymagań dotyczących przepisów socjalnych, o których mowa w art. 8 Umowy*

1. W wyniku uwzględnienia dyrektywy 2000/30/WE skreśla się art. 8 załącznika 2 do Umowy, załącznik IIa do Umowy i załącznik IIb do Umowy.

2. Akty Unii wyszczególnione w art. 8 Umowy zastępuje się następującymi aktami Unii ⁽¹⁾:

- „— Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U. L 102 z 11.4.2006, s. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 88),
- rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz.U. L 370 z 31.12.1985, s. 8), ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1266/2009 (Dz.U. L 339 z 22.12.2009, s. 3),
- dyrektywa 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie minimalnych warunków wykonania rozporządzeń Rady (EWG) nr 3820/85 i (EWG) nr 3821/85 dotyczących przepisów socjalnych odnoszących się do działalności w transporcie drogowym oraz uchylająca dyrektywę Rady 88/599/EWG (Dz.U. L 102 z 11.4.2006, s. 35), ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2009/5/WE (Dz.U. L 29 z 31.1.2009, s. 45),
- dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299 z 18.11.2003, s. 9),
- dyrektywa 2002/15/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. w sprawie organizacji czasu pracy osób wykonujących czynności w trasie w zakresie transportu drogowego (Dz.U. L 80 z 23.3.2002, s. 35),
- dyrektywa 2003/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie wstępnej kwalifikacji i okresowego szkolenia kierowców niektórych pojazdów drogowych do przewozu rzeczy lub osób, zmieniająca rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 oraz dyrektywę Rady 91/439/EWG i uchylająca dyrektywę Rady 76/914/EWG (Dz.U. L 226 z 10.9.2003, s. 4).”

⁽¹⁾ Przy aktualizacji listy aktów uwzględniono nowe przepisy przyjęte przez Unię Europejską do dnia 31 grudnia 2009 r.

**ZALECENIE NR 1/2011 KOMISJI MIESZANEJ UTWORZONEJ W RAMACH UMOWY INTERBUS
O MIĘDZYNARODOWYCH OKAZJONALNYCH PRZEWOZACH PASAŻERÓW AUTOKARAMI
I AUTOBUSAMI**

z dnia 11 listopada 2011 r.

**w sprawie stosowania karty technicznej autokaru i autobusu, która ułatwiłaby nadzór nad
stosowaniem art. 1 i 2 załącznika 2 do Umowy**

KOMISJA MIESZANA,

uwzględniając Umowę Interbus o międzynarodowych okazjonalnych przewozach pasażerów autokarami i autobusami, w szczególności jej art. 23 i 24,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa Interbus o międzynarodowych okazjonalnych przewozach pasażerów autokarami i autobusami (zwana dalej „Umową”) weszła w życie w dniu 1 stycznia 2003 r.
- (2) Zgodnie z art. 24 ust. 1 Umowy Komisja Mieszana zapewnia właściwe wdrożenie Umowy. Dlatego należy

wydać zalecenie, by stosować kartę techniczną autokaru i autobusu, co ułatwi nadzór nad stosowaniem art. 1 i 2 załącznika 2 do Umowy.

ZALECA, ABY:

umawiające się strony Umowy – inne niż Unia Europejska – stosowały kartę techniczną autokaru i autobusu w formie określonej w załączniku do niniejszego zalecenia, zgodnie z wymogami określonymi w art. 1 i 2 załącznika 2 do Umowy.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 listopada 2011 r.

Przewodniczący
Sz. SCHMIDT

Sekretarz
G. PATRIS

ZAŁĄCZNIK

KARTA TECHNICZNA AUTOKARU I AUTOBUSU

Marka i rodzaj pojazdu:	Numer rejestracyjny i kod państwa:			
Data pierwszej rejestracji:	Numer podwozia:			
	Prawodawstwo unijne	Regulamin EKG ONZ	Numer homologacji	Oznakowanie zewnętrzne pojazdu
Ogranicznik prędkości	dyrektywa 92/6/EWG ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/85/WE	—		
Dopuszczalne wymiary	dyrektywa 96/53/WE ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/7/WE dyrektywa 97/27/WE ostatnio zmieniona dyrektywą 2003/19/WE	—		
Tachograf	rozporządzenie (EWG) nr 3821/85 ostatnio zmie- nione rozporządzeniem (UE) nr 1266/2009	—		
Emisja spalin	dyrektywa 88/77/EWG ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/27/WE dyrektywa 2005/55/WE ostatnio zmieniona dyrektywą 2008/74/WE rozporządzenie (WE) nr 595/2009	49/01 49/02, homologacja typu A 49/02, homologacja typu B		
Zadymienie spalin	dyrektywa 72/306/EWG ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/21/WE	24/03		
Emisja hałasu	dyrektywa 70/157/EWG ostatnio zmieniona dyrektywą 2007/34/WE	51/02		
Układ hamulcowy	dyrektywa 71/320/EWG ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/78/WE	13/11		
Opony	dyrektywa 92/23/EWG ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/11/WE	54		
Urządzenia oświetle- niowe i światła sygnali- zacyjne	dyrektywa 76/756/EWG ostatnio zmieniona dyrektywą 2008/89/WE	48/01		
Zbiornik paliwa	dyrektywa 70/221/EWG ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/20/WE	34/02 67/01 110		
Lusterka wsteczne	dyrektywa 2003/97/WE ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/27/WE	46/01		

	Prawodawstwo unijne	Regulamin EKG ONZ	Numer homologacji	Oznakowanie zewnętrzne pojazdu
Pasy bezpieczeństwa – montaż	dyrektywa 77/541/EWG ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/40/WE	16/06		
Pasy bezpieczeństwa – punkty mocowania	dyrektywa 76/115/EWG ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/41/WE	14/07		
Siedzenia	dyrektywa 74/408/EWG ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/39/WE	17/08 80/01		
Budowa wnętrza (zapobieganie ryzyku rozprzestrzeniania się płomieni)	dyrektywa 95/28/WE	118		
Urządzenie wnętrza (wyjścia awaryjne, dostępność, liczba siedzeń, wytrzymałość)	dyrektywa 2001/85/WE	107/02		
Ochrona przed przewróceniem	dyrektywa 2001/85/WE	66/01		

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

2012/25/UE:

- ★ Decyzja nr 1/2011 Komisji Mieszanej utworzonej w ramach Umowy Interbus o międzynarodowych okazjonalnych przewozach pasażerów autokarami i autobusami z dnia 11 listopada 2011 r. w sprawie przyjęcia regulaminu i dostosowania załącznika 1 do Umowy dotyczącego warunków mających zastosowanie do przewoźników drogowego transportu pasażerskiego, załącznika 2 do Umowy dotyczącego norm technicznych mających zastosowanie do autobusów i autokarów oraz wymagań dotyczących przepisów socjalnych, o których mowa w art. 8 Umowy 38

Zalecenie nr 1/2011 Komisji Mieszanej utworzonej w ramach Umowy Interbus o międzynarodowych okazjonalnych przewozach pasażerów autokarami i autobusami z dnia 11 listopada 2011 r. w sprawie stosowania karty technicznej autokaru i autobusu, która ułatwiłaby nadzór nad stosowaniem art. 1 i 2 załącznika 2 do Umowy 46

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

